

DESTER

Juni 1971
Nummer 6
71e Jaargang

W. van der Grinten '71

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN DOYLE L. GREEN, redacteur

Het succes van een tijdschrift kan niet worden beoordeeld naar het formaat of het aantal bladzijden daarvan, de opmaak, illustraties of de hoeveelheid kleur. Een tijdschrift kan men op den duur alleen beoordelen naar wat het voor zijn lezers betekend heeft. Voor deze beperkte ruimte kies ik slechts één enkel voorbeeld uit onze dossiers vol brieven en verklaringen van hen, voor wie het lezen van onze kerkelijke tijdschriften een zegen is geweest.

De volgende geschiedenis werd verteld door de OOV-superintendent van een wijk in de Vallei van het Grote Zoutmeer: Hij was, hoewel uit kerkelijke ouders geboren en ook gedoopt, als jongeman van de Kerk afgevaardigd. Toen hij verliefd geworden was op een mormoons meisje, had hij haar overgehaald met hem te trouwen, ook al kon hij haar niet mee naar de tempel nemen. Later had zijn vrouw wel geprobeerd hem ertoe te bewegen zijn slechte gewoonten na te laten en belangstelling voor de Kerk op te vatten, maar toen was hij de Kerk nog vijandiger gezind geworden.

Op zekere avond, toen zijn kinderen in bed lagen en zijn vrouw naar een vergadering was, zat hij in de huiskamer een sigaret te roken. Hij pakte nonchalant een van onze kerkelijke tijdschriften op en begon het door te bladeren. Bij het omslaan van de bladzijden werd zijn aandacht getrokken door een artikel dat was geïllustreerd met een paar bokkers in actie. Daar hij zich voor sport interesseerde, meende hij dat dit wel eens een verhaal over een bokswedstrijd kon zijn en dus begon hij het te lezen.

Het was echter een verslag uit de eerste hand van een man die zijn roken had overwonnen en vertelde hoeveel dit voor hem en zijn gezin had betekend.

Toen hij het artikel had uitgelezen, dacht de man aan zijn lieve vrouw en kleine kinderen; hij besloot toen, kijkend naar de met rook gevulde kamer, de halfvolle asbak en de nicotinevlekken op zijn vingers, dat hij nooit meer een sigaret zou roken. Nadat hij verschillende pakjes in huis bij elkaar gezocht had, stopte hij ze in de vuilnisemmer, en overeenkomstig zijn besluit heeft hij nooit meer gerookt. Hij deed zijn uiterste best om ook zijn andere slechte gewoonten te overwinnen, begon zijn tiende te betalen en na verloop van tijd nam hij zijn vrouw en kinderen mee naar het Huis des Heren om voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar te worden verzegeld. ○

INHOUD

De tijdschriften van de Kerk — een steun voor ons getuigenis, president Joseph Fielding Smith	163
De Kerk en haar tijdschriften, Doyle L. Green	165
Over roeping en ontheffing, president Joseph F. Smith	168
Aan hen die onze kinderen onderwijzen, president Heber J. Grant	169
„Geef de Heer een kans“, president George Albert Smith	171
Verkering en huwelijk, president David O. McKay	172
Christus onze Heer, ouderling James E. Talmage	174
Heeft de Kerk het monopolie van de waarheid? John A. Widtsoe	176
De betekenis van het leven van Alma, Robert Spencer	177
Wie behoort er tot de jeugd, president J. Reuben Clark jr.	178
De gezinsavond, ouderling Joseph F. Merrill	182
De organisatie van de Zustershulpvereniging, presidente Belle S. Spafford	184
Het jongetje en het spinneweb, Nora Ann Richardson	186
Een wonder in Nieuw-Zeeland, Lorin F. Wheelwright	188
DE kleine STER:	
Een dichter die een profeet werd, Wendell J. Ashton	41
Gouden momenten, Lucile C. Reading	44

Op de omslag:

Ook deze maand een schilderij van William Whitaker. Hierop heeft hij Joseph Smith jr. en zijn vader afgebeeld op die herfstmorgen van 22 september 1823. Nadat hij de aanwijzingen van de engel Moroni had ontvangen, zocht Joseph zijn vader op in het veld en vertelde hem van het visioen en de geboden die hij in de loop van de afgelopen nacht had ontvangen. Zijn vader luisterde aandachtig en toen de jongen was uitgesproken, zei hij eenvoudig: „Het is van God. Ga heen en doe wat die boodschapper bevolen heeft.“ (Zie JS 2:48-50.) ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de ring Holland

Juni 1971
71e Jaargang · Nummer 6

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N.H.).

Coördinator:

J. W. Zurhaar
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de ring Hol-
land: R. L. Schuurman,
Wagenbergstraat 77, Rotterdam.

„De Ster“, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar.

Gironummer

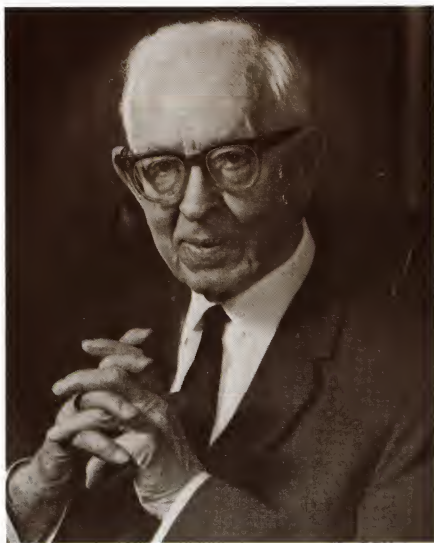
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.)

Voor leden van de ring Holland:
167338 t. n. v. Administratie DE

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

De tijdschriften
van de Kerk
een steun
voor ons getuigenis

PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Dit nummer van *De Ster* betekent een eind en een begin. Vanaf het ontstaan van ons tijdschrift in zijn huidige vorm in 1967 heeft het een keur van artikelen bevat, overgenomen uit de *Improvement Era*, de *Instructor*, de *Relief Society Magazine* en de *Children's Friend*. Met het decembernummer van 1970 is de uitgave van deze tijdschriften gestaakt.

Inziende dat er behoefte bestaat aan versterking van het gezin, hebben het Eerste Presidentschap en het Quorum der Twaalven bepaald dat er in januari 1971 drie nieuwe bladen moesten uitkomen, nl. de *Ensign of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (het vaandel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen) voor volwassenen, de *New Era* (het nieuwe tijdperk) voor de jeugd en jonge volwassenen, en de *Friend* (de vriend) voor de kinderen. Geliefde broeders en zusters, in april van dit jaar hebt u in *De Ster* de ertaling gelezen van artikelen gekozen uit twee van deze uitstekende tijdschriften, nl. de *Ensign* en de *Friend*. Behalve dat er dan weer artikelen uit deze twee tijdschriften in staan, zullen onze jongelui over de hele wereld de volgende maand voor het eerst een blik mogen slaan in de *New Era*.

Ik zou er bij u allen op willen aandringen *De Ster* in huis te nemen. Dit is het officiële kerkelijke orgaan

voor onze *Nederlands* sprekende gezinnen. Leest u in de komende maanden de grote waarheden waarvan dit blad gewaagt en maak deze tot een deel van uw leven. Dit tijdschrift zal eveneens een bron van kracht en hulp zijn bij de bestudering van het lesboek voor de gezinsavond, de lesboeken voor de priesterschaps- en hulporganisaties en de Schrifturen die zijn opgenomen in de standaardwerken van de Kerk. In deze tijd hebben wij waarlijk geïnspireerde gidsen om ons te leiden tot eeuwig leven en zaligheid.

Velen van ons hebben de bladen van de Kerk hun leven lang als vrienden beschouwd. Hoeveel herinneringen hebben die bladzijden ons in de loop der jaren gegeven! Hoeveel raad en blijdschap hebben ze de leden van de Kerk over de hele wereld niet gegeven!

Mijn vader, Joseph F. Smith, de zesde president van de Kerk, was zich ten volle bewust van de diensten die de kerkelijke tijdschriften bewijzen kunnen bij de opbouw van een sterk gezin en een standvastig getuigenis. Hij heeft dienst gedaan als redacteur zowel van de *Improvement Era* als van de *Juvenile Instructor*.

Mijn vader was de teerhartigste man die ik ooit heb gekend. Zijn sympathie werd voortdurend getrokken tot de vertrapten en de verdrukten. Zijn liefde ging vooral uit naar kleine kinderen. Hij had hen allen lief en kon niet verdragen dat ze slecht behandeld werden.

Hij was de prediker der gerechtigheid en de oprechtheid van zijn woorden drong door tot in de zielen der mensen. Hij sprak als een man van gezag en met een vastberadenheid, overtuigingskracht en vertrouwen die voortvloeiden uit kennis der waarheid. Er was geen zweem van twijfel of onzekerheid in zijn getuigenis. Dit was vooral het geval als hij sprak over de goddelijkheid van onze Heiland en over de zending van zijn oom, de profeet Joseph Smith.

Tot mijn liefste herinneringen behoren de uren die ik met mijn vader heb doorgebracht in gesprekken over de beginselen van het Evangelie, waarbij ik onderricht ontving zoals alleen hij dat kon geven. Op deze wijze werd het fundament voor mijn eigen kennis der waarheid gelegd, zodat ook ik zeggen kon dat mijn Verlosser leeft en dat Joseph Smith een profeet van de levende God was en is.

Als kind heb ik een getuigenis verkregen van de profetische roeping van Joseph Smith en Brigham Young. President Young, met wie mijn vader nauw heeft samengewerkt, stierf toen ik een jaar oud was. In

mijn jeugd heb ik de presidenten John Taylor, Wilford Woodruff en Lorenzo Snow persoonlijk gekend.

Toen ik tot apostel werd geordend, waren de voormalige presidenten Heber J. Grant, George Albert Smith en David O. McKay, die allen dienst hebben gedaan als redacteurs van de *Era*, lid van de Raad der Twaalfen. Ik wist dat zij allen door God uitverkoren mannen waren, onbevreesd in hun toewijding aan de opbouw van de Kerk en het Koninkrijk van God hier op aarde.

Het persoonlijk getuigenis van de enkeling is de kracht van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en dit zal altijd zo zijn. Een getuigenis wordt het best gevoeld in de familiekring. Heeft men eenmaal dat getuigenis verkregen, dan zal het worden versterkt in de vergaderingen van de Kerk, door gebed en bestudering van de woorden van de profeten, zoals die staan opgetekend in oude en hedendaagse schrifturen, en door deelname aan het werk van de Kerk. *De Ster* is een grote steun voor de *nederlandstalige* gezinnen. Het zal elk lid helpen een getuigenis te verkrijgen. Men bedenke daarbij dat het verwerven van een getuigenis een taak is voor het gezin. Veronachtzaam niets dat kan bijdragen tot versterking van het getuigenis van iemand van uw gezin.

Ik weet dat Jezus Christus, onze oudste broeder, het hoofd van deze Kerk is, zoals die thans op aarde werkzaam is, en dat Hij haar werkzaamheden bestuurt. Hij zal ons zegenen overeenkomstig onze trouw in het opvolgen van de raadgevingen die wij van Zijn uitverkoren dienstknechten op aarde ontvangen.

Ik bid dat wij allen achter de leiders van de Kerk en de kerkelijke tijdschriften zullen staan. ○

Het doet ons genoegen in dit nummer een bloemlezing te kunnen geven van in de afgelopen jaren verschenen artikelen uit de Improvement Era, de Instructor, de Relief Society Magazine, en de Children's Friend.
Doyle L. Green, redacteur.

De Kerk en haar tijdschriften

Sinds het ontstaan van de Kerk in deze bedeling heeft het gedrukte woord daarin een onmisbare rol gespeeld. Het gedrukte woord uit de Bijbel voerde Joseph Smith op die lentedag in 1820 het heilige bos in. Het op de gouden platen gegraveerde woord, omgevormd tot het gedrukte woord in het Boek van Mormon, getuigde van de waarachtigheid van de Bijbel en openbaarde de mens vele kostelijke waarheden van het Evangelie. Samen met de openbaringen die later werden ondergebracht in Leer en Verbonden en de gedrukte geschiedenis en verdere onderrichtingen, vervat in de Parel van Grote Waarde, vormen deze de standaardwerken van de Kerk.

Periodieken — kranten en tijdschriften — hebben eveneens een gewichtige rol gespeeld in de herstelling van het Evangelie en de oprichting van de Kerk. Sommige van deze publikaties was een lang leven beschoren, sommige een kort, Al naar gelang van de behoeften en omstandigheden van de Kerk, veranderen ook haar periodieken.

Als men de geschiedenis van de publikaties van de Kerk nagaat, zal men vermoedelijk evenals ik verbaasd staan over het grote aantal periodieken dat door de Kerk in haar betrekkelijk korte geschiedenis werd uitgegeven, en over de vele veranderingen die in de loop der jaren hebben plaatsgehad.

Het is voor een organisatie van belang een „stem“ te hebben, en het was in het bijzonder onontbeerlijk voor de jonge Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die op 6 april 1830 onder Gods leiding door de profeet Joseph Smith werd ingesteld, een middel te hebben tot ver-

spreiding van informatie over de Kerk, het Evangelie en het openbare woord van de Heer, onder de leden zowel als onder de niet-leden.

Uit het eerste deel van de documentaire *History of the Church* (De geschiedenis der Kerk) blijkt dat er in 1831 „een conferentie werd gehouden, waarin broeder W. W. Phelps werd opgedragen op weg naar Missouri zijn reis te onderbreken in Cincinnati (Ohio) en daar een drukpers met toebehoren te kopen, met de bedoeling in Independence, Jackson County (Missouri) een maandblad op te richten en uit te geven, dat de *Evening and Morning Star* (De avond- en morgenster) zou worden genoemd.“ (pag. 217.)

Dit was het eerste door de Kerk opgerichte tijdschrift. In een in februari 1832 door broeder Phelps uitgegeven prospectus stond vermeld dat de tijd voor de verwezenlijking van de doelstellingen des Heren snel naderbij kwam. „Daarom,“ onthulde deze brochure, „wordt dit blad uitgegeven, in de vreze des Heren, en tot verbreiding van de waarheid onder alle natiën, geslachten, talen en volken...“ De redacteur schreef bovendien dat dit tijdschrift „behalve dat het een heraut was van Israëls terugkeer tot Gods gunst en een boodschapper van het eeuwige Evangelie, eveneens alle mogelijke waarheid of gegevens zou bevatten, die de heiligen Gods zowel voor het tijdelijke als voor het eeuwige ten goede zouden komen.“ (*DHC* 1:259.)

Het eerste nummer kwam in juni 1832 van de pers. Het was afkomstig van een drukkerij die volgens zeggen een kleine 200 km verder westwaarts was gelegen dan enige andere drukkerij in

de toenmalige Verenigde Staten. Het blad werd veertien maanden lang uitgegeven, totdat de drukkerij op 20 juli 1833 werd overvallen door een brande, die het zetsel vernietigde en de drukpers vernielde.

Toch had de Kerk nog altijd een stem nodig. Men schafte dus een andere drukpers aan en in december 1833 werd de publikatie in Kirtland (Ohio) hervat, onder redactie van Oliver Cowdery. Precies tien maanden later werd de opmaak van het tijdschrift gewijzigd, evenals zijn naam, die werd veranderd in de *Latter-day Saints Messenger and Advocate* (Boodschapper en voorspraak van de heiligen der laatste dagen).

Het eerste nummer van dit blad bevatte o.a. een samenvatting van de voornaamste punten van de leer der Kerk, ondertekend door Oliver Cowdery. Frederick G. Williams was de uitgever van dit blad, en later de profeet Joseph Smith zelf. De zesendertig nummers van de *Latter-day Saints Messenger and Advocate* waren hoofdzakelijk leerstellend van aard en ze hebben veel bijgedragen tot de geestelijke ontwikkeling en geloofskracht van de leden der Kerk.

In oktober 1837 werd de naam van het blad opnieuw veranderd, ditmaal werd het omgedoopt tot *Elders' Journal* (Ouderlingenblad) en dit werd geredigeerd en uitgegeven door Joseph Smith jr., Thomas B. Marsh, Don Carlos Smith e. a. Het heeft bestaan tot augustus 1838.

Het is voor ons moeilijk ons ook maar een voorstelling te vormen van de uiterst moeilijke omstandigheden waaronder deze broeders hebben gewerkt, die kommervolle tijden van vervolging

waarin zij hun tijdschriften hebben gepubliceerd. In Kirtland hebben ze slechts twee nummers van het *Elders' Journal* kunnen uitgeven, daar een bende in november van dat jaar de drukkerij reeds platbrandde en de drukpers met het zetsel vernietigde. In de zomer van 1838 werd de publicatie hervat in Far West (Missouri), maar ook daar werd het optreden van benden zo hevig dat er slechts twee nummers zijn uitgekomen.

Het was in de zomer van 1838 dat 2.000 mannen onder leiding van generaal Samuel D. Lucas Far West omsingelden en de burgers dwongen die stad te ontruimen. In het vooruitzicht de waardevolle drukpers opnieuw te zullen verliezen, besloten de broeders te trachten deze te verbergen. Ze groeven dus bij nacht een diep gat in de achtertuin van een zekere broeder Dawson, droegen de drukpers het gebouw uit, lieten hem in de kuil zakken en bedekten hem evenals het zetsel met aarde. Daar bleef hij tot in het voorjaar van 1839, toen hij werd opgegraven en op een wagen naar Nauvoo (Illinois) overgebracht. Nadat de pers was schoongemaakt en gerepareerd werd hij weer in bedrijf gesteld voor het drukken van het blad *Times and Seasons* (Tijden en seizoenen). Hierover schreef de profeet Joseph Smith in zijn dagboek: „In juni 1839 begon hij (Don Carlos Smith) voorbereidingen te treffen voor het drukken van de *Times and Seasons*. De drukpers met het zetsel was door Elias Smith, Hyrum Clark en anderen weer opgegraven uit zijn graf in de tuin van Dawson in Far West, waar hij om veiligheidsredenen was begraven in de nacht waarin generaal Lucas de stad omsingeld had met de strijdkrachten van het gepeupel. Het zetsel voor een nummer van het *Elders' Journal* werd begraven met de inkt erop. De letters waren wel door het vocht aangetast; het was dan ook noodzakelijk hem zo spoedig mogelijk weer in gebruik te nemen en Don Carlos moest daarvoor een kelder in orde maken waar doorheen voortdurend een wel stroomde; het was de enige plaats waar hij de pers kon opstellen.” (DHC 4:398.)

De *Times and Seasons* werd achter-eenvolgens gereedgemaakt door Don Carlos Smith, Joseph Smith jr. en John Taylor en gepubliceerd door Don Carlos Smith en Ebenezer Robinson, tot dat de heiligen uit Nauvoo werden verdreven. De 131 nummers die van deze uitgave zijn verschenen legden de groei van Nauvoo en de vooruitgang van de Kerk vast. Ze bevatten tal van artikelen over het Evangelie en aanverwante onderwerpen, evenals het nieuws van de zendingsvelden en verder interessante en belangrijke zaken over de heiligen der laatste dagen.

Op 4 oktober 1845, terwijl de heiligen onder dwang bezige waren Nauvoo te ontruimen, stelde ouderling Richards voor „dat het eerstvolgende nummer van de *Times and Seasons* het laatste wordt dat van dat blad verschijnt en dat de notulen van de conferentie, worden gepubliceerd in de *Nauvoo Neighbor* (De „buurman van Nauvoo” was een weekblad dat door de Kerk werd uitgegeven, zie DHC 7:54.)

In 1840 verbleef de meerderheid van de twaalf apostelen in Engeland, waar ze hun zakelijke quorumzaken aan het regelen waren. In mei begonnen ze de *Millennial Star* (De ster van het Duizendjarig Rijk) te publiceren. De brochure over dit tijdschrift vermeldde dat het „zich afzijdig zal houden van het gewone politieke en commerciële nieuws van de dag. Zijn kolommen zullen gewijd zijn aan de verbreiding van de volheid van het Evangelie, te weten de herstelling van de aloude beginselen van het christendom, de vergadering van Israël, de opmars van het Koninkrijk van God onder de volken, de tekenen der tijden, de vervulling der profetie, het optekenen van Gods oordelen terwijl deze de volken overkomen, hetzij het tekenen in de hemel of op de aarde, bloed, vuur en rookdamp (zie Hand. 2:19)... en het inladen van Zijn (Christus’) algemene heerschappij op aarde. Het blad zal ook brieven bevatten van onze landelijke ouderlingen die in het buitenland zijn, waar zij zowel in Europa als in Amerika het Woord prediken, waarin het nieuws voorkomt van hun welslagen in het bedienen van de zegenin-

gen van het heerlijke Evangelie.” (DHC 4:133.) Het blad heeft op zeer reële wijze aan deze verheven idealen beantwoord.

Toen de heiligen in hun grote trek naar het Rotsgebied naar het westen opdroegen, begon Orson Hyde in Kanesville (Iowa) met de uitgave van een nieuwsblad, *Frontier Guardian* (De grenswachter) genaamd. Deze halfmaandelijks verschijnende publicatie heeft drie jaar lang stand gehouden.

De *Deseret News* (Het Deseret Nieuwsblad), dat in 1850 voor het eerst verscheen als het eerste nieuwsblad in het bergachtige westen van de Verenigde Staten, is meer dan een eeuwlang een kerkelijk orgaan geweest. Vele jaren werd deze krant als een weekblad uitgegeven, daarna verscheen het tweemaal per week en tenslotte werd het een dagblad.

Al naar de noodzaak zich daartoe deed gevoelen, zijn er nog vele andere publicaties door de Kerk uitgegeven.

Het eerste blad dat ten behoeve van een hulporganisatie van de Kerk werd gedrukt, was de *Juvenile Instructor* (De leermeester van de jeugd), die in 1866 uitkwam. In 1900 werd dit blad het eigendom van de zondagsschool en de daaraan verbonden functionarissen en leerkrachten.

De OOVJM kreeg een stem door de *Contributor* (De medewerker), die van 1879 tot 1896 werd uitgegeven. Een jaar later verscheen de *Improvement Era* (Het tijdperk van vooruitgang), en in 1929 vond er een fusie plaats met het *Young Woman's Journal* (Het blad voor de jonge vrouw) dat sedert 1889 door de OOVJV was uitgegeven.

De Zustershulpvereniging heeft tussen 1872 en 1914 een tijdschrift uitgegeven dat de *Woman's Exponent* heette. In het begin van januari 1915 werd de naam van dit tijdschrift veranderd in *Relief Society Magazine* en tot december 1970 is dit tijdschrift blijven verschijnen als orgaan van de Zustershulpvereniging.

De *Children's Friend* (De Kinder-vriend), een door het algemeen bestuur van het jeugdwerk uitgegeven maandblad, verscheen voor het eerst in 1902.

Het jaar 1967 stond in het teken van enkele grote veranderingen voor zover het de niet-Engelse tijdschriften betrof. In maart van dat jaar verscheen de eerste uitgave van de „unified magazine” in negen Europese talen. Voor zover de leiders van andere zendingen de waarde en de mogelijkheden van het uitgeven hiervan inzagen, werden er nog andere vertalingen aan toegevoegd, en weldra werd de verschijning van dit tijdschrift uitgebreid tot andere gebieden, waaronder het Verre Oosten en Polynesië. Tegenwoordig wordt dit blad reeds in 17 talen gedrukt, met inbegrip van de Engelse uitgave voor de Amerikaanse Indianen.

Het jaar 1967 gaf echter geenszins het begin aan van kerkelijke publikaties voor niet-engelstalige heiligen. Bij het openen van zendingsposten over de hele wereld werden er tijdschriften uitgegeven om de heiligen op de hoogte te houden van de vooruitgang van de Kerk en hun woorden van inspiratie en vertroosting van de leiders van de Kerk te doen toekomen. Als de geschiedenis van elk van deze publikaties kon worden nagegaan, dan zou men stellig prachtige voorbeelden vinden van moed en opoffering, betoond door heiligen overal ter wereld. Vele van deze publikaties zijn kortstondig geweest, terwijl andere een langdurige en roemrijke loopbaan hebben gehad. Zo is de Duitse *Der Stern* bijv. al in 1869 voor het eerst uitgekomen, een eeuw vóór de verschijning van de „unified magazine” en dit blad heeft een lange, eervolle geschiedenis van nuttig dienstbetoon aan de duitssprekende volken achter de rug. De Spaanse *Liahona* is sedert 1945 verschenen en de Franse *L'Etoile* sinds 1926.

De opzet van de „unified magazine” is, de heiligen overal zoveel mogelijk te laten delen in het van de Kerk uitgaande programma. Vanaf het begin in 1967 tot en met het aprilnummer van 1971 is de stof voor de „unified magazine” gekozen uit vier van de reeds bestaande bladen, te weten de *Improvement Era*, de *Instructor*, de *Relief Society Magazine* en de *Children's Friend*. Thans is er een nieuwe

bladzijde toegevoegd aan de geschiedenis van de tijdschriften van de Kerk. In 1970 werd de beslissing genomen dat de verschijning van deze vier Engelse bladen zou worden stopgezet, evenals die van de *Millennial Star*, en dat deze zouden worden vervangen door drie nieuwe uitgaven, nl. de *Ensign of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* voor de volwassenden van de Kerk, de *New Era* voor de jonge mensen en de *Friend* voor de kinderen. Deze tijdschriften die in januari 1971 zijn uitgekomen, vormen een groep op elkaar afgestemde kerkelijke publikaties, in het licht gegeven onder toezicht van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven. Uit deze tijdschriften zal het materiaal voor de „unified magazine” (voor ons *De Ster*) worden gekozen.

Het Eerste Presidentschap hoopt dat hetzij de *Ensign* of de „unified magazine” in elk gezin een plaats zal vinden waardoor het mogelijk zal zijn dat de boodschappen van de leiders van de Kerk ieder kerklid maandelijks bereiken.

Dit is een op inspiratie berustend initiatief. ○

DAAR IS EEN LIED...

Daar is een lied dat 'k zingen moet —
O de avondzon op 't lentegras! —
Eer de onontkoombre dood voorgoed
Mijn stille lippen vult met asch.

Wel leende ik nachten lang als knaap
Mijn hoofd aan den gesternden wand
Totdat het bloed zong in mijn slaap
Als de echo van een hemelsch land...

Wel droeg ik rijper vreugd en smart
Tot waar aan zoom van zomerzee
Het luide kloppen van mijn hart
Zong met het hart van moeder meë...

Daar blijft een lied dat 'k nog niet zong,
Dat 'k om zijn gouden zekerheid
Heb uitgesteld als een die jong
Uit hoog geluk steeds hooger beidt.

Ik weet dat ik het nergens zing
Dan hier waar ik uw hart hoer slaan
't Lied waarin alle lied verging
En elk ding beidt zijn nieuw bestaan...

Zoo laat mij nog in zaalge wacht:
Het hoogste heil is nimmer ver:
God zendt het in den slaap vannacht,
Ik zing het met de morgenster!

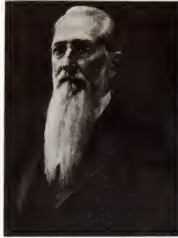
Boutens

NACHT-STILTE

Stil: wees stil op zilvrnen voeten
Schrijdt de stilte door den nacht,
Stilte die der goden groeten
Overbrengt naar lage wacht...
Wit niet ziel tot ziel kon spreken
Door der dagen ijl gegons,
Spreekt uit overluchtsche streken,
Klaar als ster in licht zou breken,
Zonder smet van taal of teeken
God in elk van ons.

Boutens

Over roeping en ontheffing

PRESIDENT JOSEPH F. SMITH,
zesde president van de Kerk (1901—1918)
Uit de Era van juli 1907

Alle heiligen der laatste dagen erkennen stellig dat de Kerk groter is dan enig mens en altijd de voorrang verdient boven de enkeling. Mensen gaan heen, maar de Kerk, de zaak van God, blijft. Trouw aan de Kerk is een van de kenmerken van de heiligen der laatste dagen. Ze tillen niet te zwaar aan de noodzakelijke offers die ten bate van de Kerk worden gebracht. Iedere goede heilige der laatste dagen is gaarne bereid zijn steentje bij te dragen tot het welzijn van de Kerk. Elk jaar worden er honderden zendingen geroepen, die dan uitgaan over de wereld voor de duur van twee, drie of meer jaren, in hun diverse arbeidsvelden posities bekleden en daarna, als hun werk gedaan is, wordt hun plaats ingenomen door nieuwe mensen, terwijl zij naar huis terugkeren om andere werkzaamheden en plichten op zich te nemen. Als zij trouw hun taak hebben volbracht, hebben zij volstrekt niet het gevoel dat hun ontheffing onaangenaam of ongewenst is. Aan het thuisfront worden broeders geroepen om voor de Kerk werkzaam te zijn in de bisschappen, als ringpresidenten en in andere functies. Ook hier is het zo dat wanneer hun werk gedaan is, of wanneer het belang van de Kerk dit vereist, deze mensen uit hun functies ontheven kunnen worden en anderen in hun plaats worden aangesteld. Net zomin als het een schande is van een buitenlandse zending te worden ontheven, is het een schande als iemand die in een of andere roeping zijn taak eervol heeft volbracht, door een ander wordt vervangen. Als mensen oud worden en lichamelijk onbekwaam voor de zware arbeid die van bepaalde kerkelijke ambtenaren wordt vereist, dienen jongere mannen in de kracht van hun leven te worden gekozen om hun plaats in te nemen, mannen die fysiek beter bestand zijn tegen de inspanningen die het werk met zich meebrengt. Het is beslist geen schande, oneer of vernedering voor hen die tot dusverre die posities hebben bekleed als ze er zo uit worden ontheven.

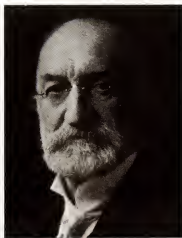
Onze broeders worden onder inspiratie van de Geest door de presiderende autoriteiten tot hun posities geroepen. Mensen vragen of streven niet naar eervolle posities. Er mag evenmin sprake zijn van het neerleggen van een ambt in de priesterschap of het afslaan van een roeping. Iedereen houde zich gereed om tot een functie te worden geroepen of daaruit te worden ontheven, al naar het voorvalt, door de broeders wier taak het is deze zaken te behandelen, naar het hun goedgevoelt met het oog op de beste behartiging van de belangen der Kerk. Kerkelijke posities worden niet neergelegd zoals zakelijke functies of politieke ambten; aftreden wordt in de Kerk dan ook niet erkend. Er wordt dan ook van niemand die een roeping in de priesterschap heeft ontvangen verwacht dat hij daarvan zal afzien of zijn ontslagaanvraag zal indienen; als hij daarentegen de juiste geest bezit, moet en zal hij altijd voelen dat hij gewillig en bereid is om eervol te worden ontslagen indien de belangen van de Kerk daarmee het best zijn gediend. Hij behoort van mening te zijn dat zijn functie en roeping in handen van de bevoegde autoriteiten

zijn en die gevoelens aan zijn broeders bekend te maken. Ingeval hij om persoonlijke redenen zijn functie wenst neer te leggen, of omdat hij denkt dat de belangen van het ambt het best gediend zouden zijn met zijn aftreden, dan dient hij zijn verlangens aan de autoriteiten kenbaar te maken en degenen die hem deze taak hebben opgelegd hiervan te verwittigen, zodat zij hem van die functie kunnen ontheffen, mits hun dit wordt ingegeven door hun wijsheid en door de inspiratie van de Heer. Men zou er niets minder dan onverstandig aan doen door anders te handelen, of misschien de vooruitgang van de Kerk moedwillig tegenhouden. Zij die met gezag zijn bekleed zullen zowel rekening moeten houden met de mensen en hun gevoelens behoorlijk ontzien, als met het welzijn van de Kerk, wier belangen van overwegend belang zijn.

Dit is van grote betekenis. Sommige mensen zijn blijkbaar van mening dat indien men eenmaal een ambt in de Kerk heeft verkregen, dit voor de tijd van het leven is en dat als betrokkene van zijn ambt wordt ontheven, dit een belediging is, althans het vermindert zijn waarde en doet

afbreuk aan zijn reputatie. Dit is een volkomen misvatting. Onze kerkelijke functionarissen moeten dan ook leren dat zij die hen ordenen en aanstellen ook het recht hebben om ambtenaren te ontheffen of te ontslaan. Daarbij is er aan deze handelwijze geen vernedering, schande of oneer verbonden. Allen die posities in de Kerk bekleeden behoren veeleer van opvatting te zijn dat indien het werk beter kan worden gedaan dan thans door hen geschiedt en de presiderende broeders er ook zo over denken, zij dan altijd bereid moeten zijn om van hun taak te worden ontheven. Men dient te erkennen dat de presiderende gezagsdragers het recht en de wijsheid hebben zowel bij het doen uitgaan van roepingen als bij ontheffingen naar eigen inzicht te handelen. Zoals reeds gezegd, is het evenmin een schande, oneer of achteruitstelling als men aldus eervol uit enige kerkelijke functie wordt ontslagen, als te worden ontheven van het presidentschap over een zending, van het optreden als zendeling of van een bisschoppelijke of welke andere positie onder het volk van de Kerk dan ook. ○

Aan hen die onze kinderen onderwijzen

PRESIDENT HEBER J. GRANT,
zevende president van de Kerk (1918—1945)

Uit de *Era* van maart 1939

Er is geen werk aangenamer in de ogen van onze hemelse Vader dan werken voor de kinderen in de Kerk van Jezus Christus. Het lijdt geen twijfel dat indrukken die worden gemaakt op het gemoed van kleine onschuldige kinderen en jeugdige jongens en meisjes van duurzamer invloed op hun toekomstig leven zijn dan indrukken die in enige andere levensperiode worden teweeggebracht. Figuurlijk gesproken is het zoiets als schrijven op een blank vel papier waar nog niets op staat dat hetgeen u mocht schrijven onduidelijk of verward maakt.

Er zijn vele mensen die het er in de levensstrijd geweldig vanaf hebben gebracht, ook nadat zij in hun jeugd dingen hadden gedaan die niet aangenaam waren in de ogen van onze hemelse Vader of voor hun eigen bestwil, maar het is nog veel beter als het ons mogelijk is de kinderen de levensstrijd te doen aanvaarden met een „schone lei“, zodat er op de bladzijden van hun eerste levensjaren niets te lezen valt dan goede daden en gedachten die bevorderlijk zijn voor hun geloof. Er bestaat een gezegde dat men het boompje moet buigen als 't nog jong is. U die belast zijt met het onderwijzen van onze kinderen bent betrokken bij dat buigen van die jonge boompjes.

In *Leer en Verbonden* kunnen wij lezen dat indien wij als ouders onze kinderen geen geloof in de Heer Jezus Chris-

tus bijbrengen — hun niet leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen — voordat zij acht jaar oud zijn, de zonde op het hoofd der ouders zij. (Zie L. en V. 68:25 en 28.) De leraren en leraressen van onze kinderen zijn de ouders behulpzaam bij de vorming van hun kinderen. Op hen rust dan ook een zware verantwoordelijkheid, daar zij aansprakelijk zijn voor al hetgeen zij de kinderen bijbrengen.

Het is van zeer groot belang dat vanaf het moment waarop de kinderen bij ons komen op de zondagsscholen, het jeugdwerk, de OOV en in de kerkelijke studieklassen, zij daar indrukken opdoen die hun in het latere leven ten goede komen. Het gevoel van dankbaarheid en dankzegging dat ik in mijn hart koester jegens leerkrachten die ik als kind in de zondagsschool van wijk 13 heb gehad, zal mij persoonlijk voor tijd en alle eeuwigheid bijblijven, daar ben ik zeker van.

Er is geen dividend dat iemand ooit uit aandelen of effecten kan trekken, of iets op het gebied van wereldse rijkdom, dat is te vergelijken met de wetenschap in iemands hart dat hij of zij een werktuig in Gods handen is geweest om het leven van deze of gene ten goede te vormen. Ik kan de rechtschappen leerkrachten van onze jeugd dan ook beloven dat zij in de loop der jaren dividenden zullen incasseren in de vorm van de dankbaarheid van kinderen, voor wie zij werktuigen in Gods handen zijn geweest om hun leven in goede banen te leiden.

Ik voor mij weet dat ik meermalen mijn dankbare hart heb uitgestort tegenover Hamilton G. Park, die in mijn jongens- en jongelingsjaren leraar van mijn zondagsschoolklas was. Ik zal nooit ophouden deze man te danken voor de geweldige invloed ten goede die hij op mij gehad heeft en voor de opmerkelijke getuigenissen die hij in onze klassen gegeven heeft bij het vertellen van zijn ervaringen als zending, en van de zegeningen en de macht van God die hem hebben vergezeld tijdens de verkondiging van het Evangelie op twee zendingen naar zijn geboorteland Schotland.

Met intens genoegen zie ik uit naar mijn ontmoeting in het hiernamaals met Hamilton G. Park, George Goddard, bisschop Nelson Empey, bisschop Edwin D. Woolley, bisschop Millen Atwood en anderen, die in mijn jonge jaren hun zegennrijk stempel op mijn geest en hart hebben gezet. Ik zou nog tientallen anderen kunnen opnoemen aan wie ik dank verschuldigd ben. Ik zal die mensen tot in alle eeuwigheid dankbaar blijven voor de indruk die zij op mij hebben gemaakt.

Mogelijk denken wij dat de indruk die wij op anderen maken misschien niet duurzaam zal zijn, maar ik kan u verzekeren dat dit wel zo is. Ik ben er zeker van dat bijvoorbeeld het getuigenis dat een leraar onder inspiratie van de levende God aan kleine kinderen geeft voor hen moeilijk te vergeten is.

Zo zal ik altijd Eliza R. Snow¹ dankbaar blijven, een vrouw die alleen voor mijn moeder onderdeed, voor de vele heerlijke dingen die ze mij als kleine jongen verteld heeft

toen ik vaak boodschappen voor haar deed of naar het Lion House² ging om een boodschap over te brengen aan „tante Eliza“, zoals ik haar volgens mijn vroegste herinnering altijd noemde. Ze vroeg me dan altijd even te gaan zitten en dan praatte ze wat met me. Ze heeft me tientallen en nog eens tientallen voor het geloof bevorderlijke voorvallen verteld uit haar leven in Nauvoo, toen ze daar samen met mijn moeder haar meisjesjaren doorbracht, evenals voorvallen uit het leven van de profeet Joseph Smith die voor mij waardevol zijn geweest. Zij heeft mij geïnspireerd tot het vasta besluit zo te leven dat ik mijn vader en moeder waardig zou zijn.

Levendig herinner ik mij ook nog de prachtige lessen die ik heb gekregen van wijlen Erastus Snow³. Hoewel hij ruim 560 km van Salt Lake City woonde, kwam hij zelden of nooit hiernaartoe voor de april- of oktoberconferentie of met een speciale opdracht, of hij bezocht het huis van mijn moeder. Daarbij informeerde hij altijd hoe het met ons ging en vroeg hij of ik mijn plichten waarnam, wat ik op het ogenblik deed, en met wat voor kameraden ik de laatste tijd omging. Ik zal nooit, zolang ik leef en ook aan gene zijde van het graf, ophouden dankbaar te zijn voor de machtige getuigenissen en de fijne vaderlijke raadgevingen die deze man mij gegeven heeft.

Onze leraren en leraressen hebben stuk voor stuk de gelegenheid en de macht om onder inspiratie van de Geest van God indruk te maken op het hart en de ziel van kleine onschuldige kinderen en jeugdige jongens en meisjes die de levensstrijd beginnen aan te binden. Met al het vuur dat in mij is bid ik dat God u zal helpen bij uw arbeid en ik beloof u dat Hij u ook zal helpen. Het komt er voor u op aan dat u liefde voor uw werk hebt en dat u het verlicht onder de inspiratie van de Geest van de levende God. Dat is het hele verschil tussen de Kerk van Jezus Christus en de mensen van de wereld. Ook zij hebben de letter van het Evangelie, zij onderwijzen gecies even ijverig wat in de Bijbel staat en velen van hen geloven er even vast in en trachten evenzeer volgens de voorschriften daarvan te leven als wij, maar de Geest van de levende God hebben zij niet. Waarom niet? Omdat zij de macht van het priesterschap niet hebben, en omdat zij het Evangelie niet even onvoorwaardelijk als wij hebben aangenomen.

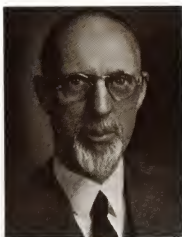
God zegene iedere leraar, opdat hij moge toenemen in geloof, in het licht en de kennis van het Evangelie en in de macht en de geest daarvan, en het vermogen en de bekwaamheid moge hebben om het over te brengen aan hen die hij onderwijst. ○

1 Snow, Eliza R. — In de Kerk bekend om haar bekwaamheid als dichteres en schrijfster (1804—1887).

2 De woning van Brigham Young in Salt Lake City (Utah).

3 Snow, Erastus — Een van de apostelen onder Brigham Young (1818—1888).

Geef de Heer een kans

PRESIDENT GEORGE ALBERT SMITH,
achtste president van de Kerk (1945—1951)
Uit de Era van juli 1946

Ik herinner mij hoe ik me op zekere dag gedrongen voelde tegen een zending die naar een bepaalde stad toe ging, waar men ons geen straatbijeenkomsten wilde laten houden, te zeggen:

„Kom, denk eraan dat je de Heer een kans moet geven. Je gaat daar om een gunst vragen. Geef de Heer een kans. Vraag Hem of Hij de weg wil openen.“

Die jongeman is toen naar die stad gegaan. Hij stapte het kantoor van de burgemeester binnen en vroeg hem te spreken. Hij zou hem vragen of men de regel misschien veranderen wilde.

Daar aangekomen, kwam hij tot de ontdekking dat de burgemeester de stad uit was. De jongeman kwam het kantoor uit, keek de gang in en zag aan het eind van de gang een deur met het opschrift: „Kantoor van de commissaris van politie.“ Hij aarzelde een ogenblik, maar iets zei hem: „Geef de Heer een kans.“ Hij ging het kantoor van de commissaris binnen en zei waarvoor hij gekomen was. Toen hij uitgesproken was zei de man:

„Nu, en op welke straathoek zou u dan willen staan?“

De zending zei: „Ik ken deze stad niet zo goed als u. Ik zou geen hoek willen vragen waar het ongewenst zou zijn of waar we het verkeer zouden belemmeren. Zou u misschien met mij mee willen gaan om een hoek uit te zoeken?“

Stel je voor een zending die aan de commissaris van politie gaat vragen een hoek te kiezen om het Evangelie te gaan prediken!

De politiemans zei:

„Zeker, ik ga met u mee.“

Binnen vijftien minuten hadden ze een van de beste hoeken van de stad, met toestemming om het Evangelie van Jezus Christus te prediken waar het na de oorlog niet meer op de straten gepredikt was. (Dit was kort na de Eerste Wereldoorlog.)

Ik herinner mij nog een voorval van deze aard. Broeder

John A. Widtsoe¹ heeft eens een merkwaardige ervaring opgedaan waarover u waarschijnlijk wel eens gelezen hebt in een jaren geleden gepubliceerd artikel. Toen hij nl. in Scandinavië was, vond hij daar een hele verzameling genealogische gegevens in een winkeltje aan een zijstraat, waaraan hij bij ingeving een bezoek meende te moeten brengen, zonder te weten waarom. De eigenaars konden deze documenten niet gebruiken en hij kocht ze voor een heel redelijk prijsje. Het waren Skandinavische geslachtsregisters van onschatbare waarde, maar als hij er niet om gebeden had en er niet naar had uitgezien, en geen gevolg had gegeven aan de ingevingen van de Geest, dan had hij ze niet gevonden. Deze bepaalde verslagen hadden ook niet in tweevoud vervaardigd kunnen worden of op enige ons bekende wijze anderszins verkregen.

De Heer weet dingen tot stand te brengen die wij zelf niet kunnen klaarspelen en Hij vraagt ons nooit iets te doen waarvoor Hij ons niet de mogelijkheden geeft het te volbrengen. Dat heeft Hij ons bij monde van Nephi laten weten. Hij vereist niets zonder Zelf de weg te bereiden.

„En ik, Nephi, zeide tot mijn vader: Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.“ (1 Ne. 3:7.)

Als er iets is dat de Heer van u vraagt of verwacht, en u weet niet precies hoe u te werk moet gaan, doe dan uw best. Sla de richting waarin u behoort te gaan, vertrouwd op de Heer, geef Hem een kans, en Hij zal u nooit in de steek laten. ○

1 Widtsoe, John A. — Voormalig lid van de Raad der Twaalfen (1872—1952).

Verkeringing &

PRESIDENT DAVID O. MCKAY,
negende president van de Kerk (1951—1970)
Uit de Era van februari 1969

In onze verkeringstijd en ons huwelijk kunnen wij ons eigen levensmilieu in zeer sterke mate wijzigen en beheersen. Hoe belangrijk is het dus dat iedereen zijn levenspartner met verstand en met een biddend hart kiest. De keuze van een wederhelft bepaalt ons toekomstig geluk of ongeluk. Het is dan ook verstandig alleen met diegenen om te gaan uit wier gezelschap u een levenspartner kunt kiezen die goed bij u past. Als u bij die omgang met kameraden negatieve eigenschappen onderkent in degene tot wie u zich voelt aangetrokken, probeer dan uw hart te laten leiden door uw verstandig oordeel. Bedrieg uzelf niet door te denken dat iemand door het huwelijk verkeerde gewoonten of negatieve karaktertrekken wel zal overwinnen. Laat de ander hiervan blijk geven voordat het huwelijk wordt gesloten.

Naar welke positieve eigenschappen moeten wij uitzien? Dominerende eigenschappen die een ware minna(a)r(es) dient te bezitten zijn o. a. eerlijkheid, trouw, kuisheid en eerbied. Trouw nooit iemand die u zou bedriegen, die u een leugen zou vertellen. Het eigenlijke beginsel waardoor u zich moet laten leiden is echter het meest goddelijke kenmerk van de ziel, nl. liefde.

Jonge mensen hebben juist dat levensstadium betreden waarin ze worden gedreven door van de hemel gegeven hartstochten, jawel, door God geschonken driften. Nu zijn er wel jongelui die, dit inziende, zeggen: „Nu we deze gevoelens eenmaal hebben, waarom mogen we die dan niet bevredigen?” Daarbij worden ze soms door moderne psychologen in het gelijk gesteld. Laat u echter niet misleiden. Ik herhaal, u bent dan in die levensperiode waarin uw lichamelijke natuur zich doet gelden, maar u dient ook

te bedenken dat God u in diezelfde levensperiode verstandelijke vermogens geschonken heeft. Hij heeft u verstand gegeven, en wel met een goddelijk doel. Laat u leiden door redelijkheid en gezond verstand en bewaar zo uw innerlijk evenwicht.

Hebt u wel eens naast een stoomlocomotief gestaan, die stond te blazen en te puffen, zijn kracht uitstotend en hitte verspreidend? Aan die stilstaande locomotieven vindt u tegenwichten. Als die er niet waren, zou de hele ombouw wel eens in de lucht kunnen vliegen. Naarmate de hitte heviger wordt, worden die tegenwichten echter al verder en verder uitgeworpen, zodat het geheel in bedwang wordt gehouden. Zo hebt u nu uw redelijk gezond verstand als tegenwicht niet te verliezen, anders kan er wel eens een ontploffing plaatsvinden waardoor uw leven wordt verwoest.

Het huwelijk zonder meer als een overeenkomst te beschouwen die men louter voor elementaire genoegens aangaat als gevolg van een romantische gril of uit zelfzuchtige overgingen, en die bij de eerste de beste moeilijkheid of bij elk misverstand dat kan ontstaan weer kan worden verbroken, is een euvel dat strenge veroordeling verdient, vooral in gevallen waarin men kinderen onder die scheiding doet lijden.

Het zaad voor een gelukkig huwelijksleven wordt in de jeugd gezaaid. Geluk begint niet aan het huwelijksaltaar; het begint reeds tijdens de jeugd en in de verkeringstijd. Zelfbeheersing in de jeugd en onderwerping aan die ene enkelvoudige zedelijke maatstaf is in de eerste plaats de bron van krachtige mannelijkheid, ten tweede de kroon van schone vrouwelijkheid, ten derde het fundament van

& huwelijk

een gelukkig thuis en ten vierde een factor die bijdraagt tot de kracht en het voortbestaan van het ras!

Ik geloof heus, dat bruidsparen die tot trouwen komen de huwelijksplechtigheid maar al te vaak als het eind van hun vrijage beschouwen. Laat ieder lid van de Kerk die ceremonie toch beschouwen als het begin van een eeuwigdurende verkeringstijd. Laat ons niet vergeten dat bij de lasten van het huiselijk leven lieve woordjes van waardering en kleine beleefdheden nog meer op prijs gesteld worden dan in die genoeglijke dagen en maanden van de verkeringstijd.

Juist na de trouwdag en temidden van de beproevingen die zich thuis dagelijks voordoen, dragen woordjes als *dank je wel, vergeef me, alsjeblijft*, bij tot bestendiging van die liefde die u tot het huwelijk heeft gebracht.

Houd drie idealen voor ogen, die bevorderlijk zijn voor uw geluk na de huwelijksvoltrekking.

Ten eerste: *trouw*. Jongeman, u hebt niet het recht te zwichten voor de attenties van een andere jonge vrouw dan die liefvallige bruid van u, en als echtgenoot hebt u niet het recht om zelfs maar de aandacht te trekken van de echtgenote van een andere man. Haar taak ligt bij haar eigen man, met wie ze een gezin moet stichten. Wees trouw aan dat grote verbond, eenmaal gesloten aan dat trouwaltaar!

Ten tweede: *zelfbeheersing*. Kleinigheden ergeren u, en uw woorden zijn te haastig, te scherp en luid en kwetsen het hart van de ander. Ik ken geen deugd die meer bijdraagt tot huiselijk geluk en vrede dan die prachtige eigenschap van zelfbeheersing in het spreken. Weerhoud u ervan dat bitse woord uit te spreken dat u onmiddellijk

voor de geest komt als u gekwetst bent of als u in de ander iets ziet dat u ergert. Enkele ogenblikken later zult u blij zijn dat u dat ruwe woord niet hebt gezegd, dat u die impulsieve daad niet hebt begaan, met als gevolg dat liefde en vrede in uw huis bewaard zijn gebleven.

Het derde ideaal is die kleine, eenvoudige deugd van *beleefdheid* — ouders die beleefd zijn tegenover hun kinderen en kinderen die vader en moeder beleefd behandelen. Dan heerst er een zekere beschaving in het gezin. *Trouw, zelfbeheersing en beleefdheid*, deze drie.

Vijftien, dertig, vijftig jaar en tot in alle eeuwigheid — blijft precies even beleefd tegenover elkaar als in uw verkeringstijd. Dat maakt uw huiselijk leven gelukkig. Bij mijn weten bestaat er geen andere plaats waar het geluk veiliger kan vertoeven dan thuis. Het is mogelijk van uw thuis een stukje hemel te maken. Eigenlijk stel ik mij de hemel voor als een voortzetting van het ideale thuis. ○

Christus onze Heer

De Oppermens!

In wie het volledige mens-zijn en de volheid van de Godheid lichamelijk heeft gewoond. De Schepper van hemel en aarde, daartoe gemachtigd door de Vader.

Jehova, de voor eeuwig bestaande, die van eeuwigheid tot eeuwigheid is, de IK BEN¹ der voorbije eeuwigheid, van deze tijd en de nog komende eeuwigheid.

Die de Vader Zijn uitverkorene heeft genoemd, Zijn eniggeboren Zoon, Zijn eerstgeborene naar de geest, Zijn eniggeborene in het vlees.²

Het Woord dat in den beginne was, dat bij God was, dat God was, dat vlees is geworden en onder de mensen heeft gewoond.³

De meest vooraanstaande van allen die de aarde met sterfelijke voeten hebben betreden.

Het kind van Bethlehem,⁴ de jongen uit Nazareth,⁵ de man van smarten, en kennende weedom.⁶

Mijn oudste broeder en de uwe.

De leraar bij uitstek.

Hij die als boosdoener werd veroordeeld, als een sterfelijk wezen stierf en als een zegevierende God verrees.

Verlosser van het mensdom uit de dood, redder van de gevolgen der zonde, de bron van het eeuwige leven.

De eersteling die uit het graf is opgewekt als een opgestaan wezen.⁷ De overwinnaar van dood en hel.

Hij die op dezelfde wijze zal wederkomen als Hij is heen-gegaan,⁸ en persoonlijk met Zijn heiligen op de aarde zal regeren.⁹

Hij die de gereinigde en gezuiverde aarde aan de Vader zal overdragen met haar wijnpers verlost, zeggende: „Ik heb overwonnen, en de wijnpers alleen getreden... Dan zal Hij met de kroon Zijner heerlijkheid worden gekroond, om op de troon Zijner macht te zitten ten einde voor eeuwig te regeren.“ (L. en V. 76:107-108.)

De stem van de Vader heeft Hem herhaaldelijk bekend gemaakt als de goddelijke Zoon, en vanaf Zijn jongensjaren tot aan Zijn offerdood heeft Hij plechtig Zijn eigen verheven staat als de Zoon des Mensen erkend. Profeten en apostelen, zowel in oude als hedendaagse tijden, en de „gewone mensen“ die Hem gaarne hoorden, hebben eerbiedig Zijn goddelijkheid bevestigd. Engelen hebben Zijn naam bezongen en duivelen hebben hem verschrikt uitgeschreeuwd als die van een die met macht en goddelijkheid was bekleed.

Wij begroeten Jezus Christus als die waarachtige Zoon van de eeuwige Vader, zowel naar lichaam als geest. Hij heeft als mens onder de mensen geleefd, maar toch was Hij volkomen uniek, in zoverre dat Hij in zichzelf de kenmerken van de sterfelijkheid, als het erfdeel van een sterfelijke moeder, verenigde met de krachten der goddelijkheid, die Hij als geboorterecht van Zijn onsterfelijke

Vader had ontvangen. Zo was Hij dus in staat de dood te ondergaan en stierf Hij ook, maar toch had Hij macht over de dood, zodat Hij de dood op een afstand wist te houden totdat Hij zelf gewillig was om te sterven. Dit heeft Hij dan ook verklaard toen Hij nog in de sterfelijkheid verkeerde: „Daarom heeft Hij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik hetzelfde wederom neme. „Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af; Ik heb macht hetzelfde af te leggen, en heb macht hetzelfde wederom te nemen...“ (Joh. 10:17-18.)

Hij was zonder Zijns gelijke in dit opzicht dat Hij in het voorbestaan reeds was aanvaard en geordend als de Verlosser en Zaligmaker der mensheid, en toch ook weer in het feit van Zijn volstrekte zondeloosheid.

Hij was de God van Abraham, Izaak en Jakob, de Jehova van het Oude Testament en de Christus van het Nieuwe. Niemand kan tot de Vader wederkeren dan door bemiddeling van de Zoon, want de naam van Jezus Christus is de enige „Naam, Die onder den hemel gegeven is, door Welken de kinderen der mensen moeten zalig worden.“ (Zie Hand. 4:12.)

Hij heeft zich in eigen persoon aan Zijn profeten in de tegenwoordige bedeling geopenbaard, en met hen gesproken zoals de ene mens met de andere spreekt.

Wij weten dat Hij in de gelijkenis van de eeuwige Vader is, het uitgedrukte beeld van de persoon van de Vader. Beiden zijn immers gezien en gehoord in deze bedeling van vervulling en volheid.

Door de bereidwillige medewerking van mannen die gemachtigd zijn om in Zijn plaats dienst te doen, heeft Hij Zijn Kerk voor de laatste maal opnieuw op aarde gevestigd en ingesteld, en haar Zijn eigen naam verleend. nl. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Hij heeft Zijn Kerk net zoals vroeger voorzien van de nodige ambtenaren, te weten apostelen, patriarchen, hogepriesters, zeventigers, ouderlingen, bisschoppen, priesters, leraars en diakenen.

Evenals in vroeger tijden heeft Hij de mensheid tot geloof en bekering geroepen en Hij roept de mensen nog steeds daartoe; daarna roept Hij hen tot de doop in water en tot de doop met de Geest, het verlenen van de Heilige Geest door handoplegging van mensen die daartoe bevoegd zijn. Hij openbaart Zijn macht door de begunstiging van de Geest, zoals deze zichtbaar worden in gaven van openbaring, profetie, talen en uitlegging daarvan, door geïnspireerde dromen en visioenen, door genezingen en door een verscheidenheid van gaven die de mens wonderen noemt. (Zie I Kor. 12:4-10.)

Door Hem is de verlossing verzekerd en is de zaligheid bereikbaar geworden voor iedere menselijke ziel. Zalig-

OUDERLING JAMES E. TALMAGE,
lid van de Raad der Twaalfen (1911—1933)
en schrijver van *De Artikelen des Geloofs* en *Jesus de Christus*.
Uit de Era van december 1932

heid omvat verlossing en gaat deze te boven. Dit is het plan dat is uitgedacht in de geest van God, de eeuwige Vader, en aan mensen gegeven door bemiddeling van Jezus Christus. Hierdoor kunnen de ontaardende en rampzalige gevolgen van persoonlijke overtreding worden goedgeemaakt en kan de mens met God worden verzoend. Dit is het middel waardoor de weerzinwekkende ziekte van de zonde kan worden genezen. Verlossing of redding en bevrijding uit de dood is voor ieder mens verzekerd; zaligheid is iets dat ieder persoonlijk verwerven kan, en deze wordt mogelijk gemaakt door nakoming van de wetten en verordeningen van het Evangelie, op grond van de *verzoening* die door Hem alleen is teweeggebracht. Een Verlosser en Zaligmaker is onmisbaar voor de totstandkoming van het werk en de heerlijkheid van de

Vader, d.w.z. „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Zie Moz. 1:39.)

Eenmaal zal ergens de kennis van de Heer iedere ziel ten deel vallen, met een verlossende of overtuigende uitwerking; dan zal iedere knie zich buigen, en iedere tong zal belijden dat Hij de Christus is, de Zoon van de levende God. (Zie L. en V. 88:104 en Mos. 27:31.) ○

- 1 De Nederl. vertaling van Ex. 3:14 is onjuist. Beter: IK BEN.
- 2 Zie L. en V. 93:11, 21.
- 3 Zie Joh. 1:1, 14.
- 4 Zie Mt. 2:1.
- 5 Zie Mt. 2:23.
- 6 Nederl. vertaling van Jes. 53:3 niet juist; beter: ... en kennende weedom ...
- 7 Zie 1 Kor. 15:20.
- 8 Zie Hand. 1:11.
- 9 Zie L. en V. 76:63.

Heeft de Kerk het monopolie van de waarheid?

Een vraag als deze geeft blijk van een volkomen misvatting van de aanspraken van de herstelde Kerk van Christus.

„Het monopolie van de waarheid hebben” zou betekenen dat men in het bezit was van alle beschikbare waarheid, en de uitsluiting van hen die geen lid van de Kerk zijn van het deelgenootschap in het bezit of de zegeningen van waarheid.

Niets kan verder verwijderd zijn van hetgeen de Kerk leert. Sedert de dagen van de profeet Joseph Smith leert zij n.l. dat het licht der waarheid ieder mens verlicht die in de wereld geboren wordt. Allen die naar de waarheid zoeken kunnen haar vinden, hetzij in of buiten de Kerk. Zij die ernstig naar de waarheid zoeken in bibliotheken, laboratoria of in de vrije natuur zullen hun loon ontvangen uit de onuitputtelijke bron der waarheid. De grote Bewerker der waarheid is vrijgevig. De Kerk dringt er op aan dat het zoeken naar waarheid voortgang moge vinden overal, door alle mensen, te allen tijde, want naarmate de waarheid zich onder de mensen vermenigvuldigt, kunnen de menselijke vreugden toenemen.

Er zijn echter vele soorten waarheid. Bepaalde waarheden betreffen de natuurwetten die bepalend zijn voor de omstandigheden op aarde en in het uitspannel en waardoor alles zich beweegt en werkzaam is. Dat is waardevolle kennis, waardoor de mensheid vele van haar stoffelijke en geestelijke zegeningen heeft ontvangen. De ontdekking van die waarheden heeft onze hedendaagse beschaving in het leven geroepen, waardoor ook de nederigste woning licht en comfort kan genieten. Er zijn ook hogere waarheden die betrekking hebben op het menselijk gedrag, d.w.z. op het gebruik dat de mens maakt van de gaven der kennis die hem ten deel gevallen zijn, d.w.z. waar-

heden met betrekking tot de God van de hemel en de verbondenheid van de mens met zijn goddelijke Vader, waarheden die het geheim van het verleden verklaren, het doel van het heden ontullen en de toekomstige bestemming van de mens voorspellen. Door deze waarheden wordt de mens, indien hij er maar gebruik van maakt, in staat gesteld om tot in eeuwigheid nader te komen tot Gods gelijkenis.

Waarheid van deze laatste categorie vormt het plan van zaligheid, zoals dit is uiteengezet in het Evangelie van de Here Jezus Christus. Het Evangelie is een voortbrengsel van de zin en de wil des Heren. Het leert dat het heeal is doorstroomd van een goddelijke bedoeling, waarin ieder feit, elke wet en elk beginsel besloten ligt en waardoor alle werken der natuur tot leven gewekt worden. Zo wordt het Evangelie in al zijn volheid het gebouw of de behuizing der waarheid, waarin alle waarheid kan worden ingepast. Als de woning der waarheid maakt het Evangelie aanspraak op alle waarheid en zet het alle waarheid op haar juiste plaats en in de juiste verhouding ten aanzien van het tegenwoordige en toekomstige welzijn van de mens.

Evenals alle andere waarheden staan de waarheden van het Evangelie tot de beschikking van heel het mensdom. Het is trouwens mis schien wel zo dat alle mensen tot hun grote vertroosting een deel van deze fundamentele kennis bezitten. Er is dan ook stellig in iedere kerk die God belijdt wel iets van deze hogere waarheid aanwezig. Zo luidt de leer van de heiligen der laatste dagen.

Het Evangelie is echter op aarde werkzaam krachtens het gezag des Heren. Hij heeft de mens op aarde gesteld en hem het Evangelie gegeven. Door de eeuwen heen heeft Hij te allen tijde over de mens kinderen gewaakt en

Hij heeft Zijn Kerk van tijd tot tijd opnieuw gevestigd, voor zover de afvalligheid van de mens dit noodzakelijk maakte. Het Evangelie is aan de zorgen van de Kerk toevertrouwd uit hoofde van Zijn gezag, het priesterschap genaamd. Alleen de Kerk die deze volmacht bezit is de volledige Kerk van Christus en er kan er maar één zijn.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bezit de waarheid die betrekking heeft op het ware Evangelie van de Here Jezus Christus, het enige goddelijke plan van zaligheid, en het gezag om in Gods naam dienst te doen bij de opbouw van Christus' Kerk.

Er is maar één Evangelie; er kan maar één priesterschap zijn, en er is ook slechts één kerk die de hele waarheid van het Evangelie omvat. Alleen in die zin beweert de Kerk inderdaad de volle grondwaarheid te bezitten, dat monopolie als men 't zo noemen wil, noodzakelijk voor de volle zaligheid in het celestiale koninkrijk van God. Hier-van getuigt de Kerk nederig en dankbaar, zich levendig bewust van haar hoge roeping en onmetelijke verantwoordelijkheid in het vervullen van haar opdracht om heel de mensheid in te leiden in een volheid van kennis die voert tot eeuwige vooruitgang in de tegenwoordigheid des Heren. ○

Een dichter die een profeet werd

DOOR WENDELL J. ASHTON Uit de *Children's Friend* van maart 1953

Milnthorpe is een klein provincie-stadje in het noordwesten van Engeland, niet ver van de Schotse grens. Milnthorpe ligt in een gebied dat bekend staat als het Engelse meren-district. Het is een prachtige streek met heldere, stille meren en bosrijke oevers. De lucht is er zuiver en fris, en stenen scheidingsmuurtjes kronkelen zich her en der over de golvende lichtgroene heuvels.

Dit gebied is bekend om zijn dichters. Misschien kun je er wel een paar van opnoemen, o.a. Wordsworth, Coleridge en Southey.

Op de eerste november van het jaar 1808 werd er in Milnthorpe nog een dichter geboren. John Taylor was zijn naam. Hij werd meer dan een dichter. Hij is een profeet van de Heer

geworden. Later werd hij de derde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. John was een van de tien kinderen die geboren werden in het gezin van James en Agnes Taylor. Als jongen zwoegde John in de hooivelden van het vredige merenland-schap. Toen hij veertien was, besloten zijn ouders hem kuiper te laten worden. Een kuiper maakt en repareert vaten. John trad in dienst bij een fabriek in Liverpool. Die zaak ging echter failliet en hij keerde naar huis terug. De jongen was vastbesloten een vak te leren en ging dus aan het werk als houtdraaier in Penrith, een stadje in het merendistrict. Daar werkte John een jaar of vijf als houtdraaier.

Toen John een jongeman van twee en twintig jaar was, verlieten zijn ouders en zijn broers en zusters Engeland om zich in Canada te vestigen. Als de oudste nog in leven zijnde zoon bleef John achter om hun zaken te regelen.

Twee jaar later voegde John zich bij zijn familieleden in Toronto. Hij richtte er een houtdraaiersbedrijf op.

In Toronto was de jonge Engelsman een actief lid van de methodistische kerk. Hij werd er leraar van een studiekلاس en eveneens predikant. Tijdens het bijwonen van vergaderingen ontmoette hij een beschaafd, geestig meisje, dat Leonora Cannon heette. Het was een dochter van kapitein George Cannon, afkomstig van het eiland Man. Dit eiland ligt in de Ierse Zee, onmiddellijk ten westen van Milnthorpe. John trouwde met Leonora.

De jonge houtbewerker was niet helemaal voldaan over de leringen van de methodistische kerk. Met enige anderen vormde hij een kleine groep. Zij zochten naar het ware Evangelie van Jezus. Dit groepje mensen kwam tweemaal per week bijeen, elk lid gewapend met zijn bijbel.

Intussen was er een jonge mormoonse apostel aangekomen in het stadje Hamilton, omstreeks 80 km van Toronto gelegen. Hij had het voorkomen van „een boertje van buiten.“ Hij heette Parley P. Pratt. Hij was een vreemdeling in Hamilton en hij bezat geen geld.

Deze zendeling begaf zich naar een verborgen plaats in het bos en bad. Hij vroeg de Heer om hulp. Toen hij naar Hamilton terugkeerde, kwam hem een man tegemoet die hem naar zijn naam vroeg en wilde weten waar

hij heen ging. Ouderling Pratt antwoordde dat hij graag naar Toronto wilde. Toen gaf die man hem tien dollars en een introductiebrief gericht aan John Taylor.

In Toronto gekomen bracht ouderling Pratt een bezoek aan Taylors woning. Mevr. Taylor ontving hem vriendelijk en zocht toen haar man in zijn werkplaats op.

Dat bezoek was aanleiding tot vergaderingen met de bijbelkring van de Taylors. Na zorgvuldige bestudering waren John en Leonora Taylor het erover eens dat ouderling Pratt het Evangelie had waarnaar zij steeds op zoek waren geweest. Ze werden gedoopt en ook anderen van hun groep lieten zich dopen. John Taylor was destijds zevenentwintig jaar oud.

De jonge houtbewerker uit het Engelse dichterland had nu een nieuwe levensrichting gekozen. Deze weg zou hem ver en hoog voeren.

Weinige weken na zijn doop werd John Taylor door Parley P. Pratt tot ouderling geordend. De twee mannen predikten het herstelde Evangelie in het gebied rondom Toronto. Toen ouderling Pratt een paar maanden later vertrok, werd John Taylor belast met het toezicht op alle gemeenten van de Kerk in Noord-Canada.

Later maakte ouderling Taylor kennis met de profeet Joseph Smith en die twee mannen werden trouwe vrienden. Twee jaar nadat ouderling Taylor gedoopt was, werd hij gesteund in zijn roeping als apostel van de Kerk.

Een jaar later bracht John Taylor zijn vrouw en kinderen onder in een armzalig oud houten gebouw in Montro-

se. Dit stond aan de overkant van de rivier de Mississippi, gerekend vanuit Nauvoo, waar de heiligen zich begonnen te vestigen na uit Missouri te zijn verdreven. De Taylors hadden met ziekte te kampen. John was zelf ziek. Onder deze omstandigheden gaf John Taylor gevolg aan de oproep van de Kerk om een zending te gaan vervullen in zijn geboorteland Groot-Brittannië. Toen reeds stond hij onder de heiligen bekend als de „voorvechter van het goede.“ Hij en zijn metgezel Wilford Woodruff bezaten geen cent. Onderweg kwamen ze twee andere apostelen tegen, Parley P. Pratt en Heber C. Kimball. Ouderling Pratt gaf hun zijn beurs. „Al wat ik heb,“ zei hij. Ouderling Kimball voegde eraan toe: „Ik heb een dollar; die zal ik jullie geven om erin te doen.“

Tijdens de zeven weken durende tocht naar New York werd ouderling Taylor viermaal door ernstige ziekte getroffen. Toch zette hij langs de weg en in de steden die ze tegenkwamen de prediking van het Evangelie voort. Soms hield hij zijn preken zittend, omdat zijn benen zo zwak waren. De beide zendelingen staken midden in de winter de Atlantische Oceaan over, in een ellendig onderkomen op de boot.

In Engeland werd ouderling Taylor naar Liverpool verwezen, waar hij als jongen begonnen was het kuipersvak te leren. Vele mensen sloten zich door zijn onderwijs bij de Kerk aan. Van Liverpool ging John Taylor met twee collega's op weg om het Evangelie naar Ierland te brengen. Ze begonnen hun werkzaamheden aldaar in Newry, een bekoorlijk stadje aan zee, verscholen tussen de groene

heuvels van Noord-Ierland. Ze huurden er een zaal. Daarna werd de stadsomroeper de straten doorgezonden om de mensen aan te zeggen dat er 's avonds een bijeenkomst zou zijn. Er kwamen omstreeks zeventienhonderd mensen luisteren. John Taylor hield de preek.

Uit Newry trok ouderling Taylor met een van zijn metgezellen naar andere plaatsen. Een man, die Thomas Tate heette, reisde met hen mee. Ze legden een deel van de tocht af rijdend in een lers karretje met twee banken overlans. Dit is een klein, tweewielig, door een paard getrokken wagentje waarin de passagiers zijdelings met de rug tegen elkaar zitten. Daarna gingen zij te voet, wandelend door het mooie groene landschap, dat hier en daar met witte landhuisjes was bezaaid.

Terwijl ze lopend op weg waren naar het stadje Lisburn, legde ouderling Taylor de heer Tate het Evangelie uit. Toen ze de top van een heuvel bereikt hadden, keken ze neer op een prachtig meer, het Lough Brickland. Vol vreugde riep Thomas Tate uit: „Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?“ (Zie Hand. 8:36.)

Toen doopte John Taylor Thomas Tate daar in dat meer. Naar men geloofde was dit de eerste doop in de herstelde Kerk in Ierland.

Later vervulde John Taylor nog andere zendingen voor de Kerk, nog eens in Engeland, in Frankrijk, Duitsland, in Nauvoo en in de stad New York. Hij schreef ook gedichten en enige van zijn verzen staan tegenwoordig nog in onze zangboeken van de Kerk.

(wordt vervolgd op blz 47)

Gouden

't Was al weken geleden sinds iemand uit het gezin van Thomas McNeil een goed maal had genoten. Ze waren maandenlang onderweg geweest op de vlakten en hun voeding had alleen bestaan uit melk van hun oude trouwe koe en uit wilde bessen. Het was laat in oktober van 1859, en het kleine gezelschap pioniers hoopte vurig Utah nog vóór de winter te kunnen bereiken. Terwijl de volwassenen plannen maakten voor de woning die ze in de vallei zouden bouwen, droomden de kinderen al van het beloofde brood en vlees en ander voedzaam eten waarmee ze

hun lege maag zouden kunnen vullen.

De duisternis was reeds lang ingevallen toen de vermoeide reizigers hun tocht beëindigden en hun kamp voor de nacht opsloegen in de buurt van Ogden in Utah. Voordat ze gingen slapen, gunden ze zich echter de tijd om neer te knielen en hun dankbaarheid uit te spreken voor hun behouden aankomst, en om te smeken om hulp bij het vinden van voedsel voor de komende dag. Ze waren allemaal half ziek omdat ze bijna volkomen uitgehongerd waren.

De volgende morgen vroeg ging va-

momenten

der McNeil te voet naar Ogden om naar werk te zoeken zodat hij voldoende geld bijeen kon krijgen voor een beetje eten. Al voor de middag begonnen verscheidene van de kleinere kinderen van de honger te huilen. Moeder McNeil vroeg toen aan Margaret, die toen een jaar of twaalf was, dwars door de velden naar een klein huisje te gaan dat ze vanuit hun kamp konden zien en te vragen om wat pulp van de stapel die bij de deur lag opgehoopt. Terwijl Margaret met haar blote voeten door het droge gras schuifelde, bad ze nog eens om hulp.

Bijna zodra ze had aangeklopt, riep een lieve stem: „Kom binnen, kom binnen. Ik verwachtte je al.“ Toen Margaret binnentrad, rook ze de geur van versgebakken brood en zag ze hoe een vriendelijke oude dame druk bezig was voedsel in een grote pan te doen. „Hier, kind,“ zei ze, „jij mag dit warme brood meenemen, dan neem ik de rest. Iets zei me vanmorgen dat ik extra eten moest klaar maken. Ik wist wel dat je zou komen.“

DE LIJFSPREUK VAN
PRESIDENT JOHN TAYLOR WAS:

Het Koninkrijk Gods
of niets

(vervolg van blz 43)

De meest bekende belevenis in het leven van John Taylor vond plaats in de gevangenis van Carthage op een zomerdag in 1844. Hij was daar samen met Joseph Smith, diens broer Hyrum en Willard Richards. John Taylor zong voor hen in een bovenvertrek van de stenen gevangenis het lied „Een arme zwerver, moede en mat“ (Nr. 69 uit de bundel „Heilige lofzangen“). Toen hij ophield met zingen, werd de gevangenis bestormd door een bende mannen met beschilderde gezichten. Ze schoten de profeet en Hyrum dood. Terwijl ouderling Taylor op het punt stond uit het venster te springen, trof een kogel zijn horloge in zijn vestzak en wierp hem terug. Vier andere kogels

troffen hem in het been, maar hij bleef in leven. Hij heeft het beleefd dat hij na de dood van president Brigham Young in 1877 de leider van de Kerk werd.

Als president van de Kerk was John Taylor een grijze profeet met heldere, diepliggende ogen. Hij was een man van grote waardigheid, geloof, moed en vriendelijkheid. Iemand heeft hem beschreven als „een Engelse gentleman.“ Als president heeft hij de bouw van tempels en het zendingswerk bevorderd.

President Taylor is op 25 juli 1887 in Kaysville (Utah) overleden. Daar eindigde toen een machtig levend gedicht van achtenzeventig jaren, een leven even schoon als het merenlandschap, waar het was begonnen. ○

DE BAARD VAN KONING DAGOBERT

Er was ereis een koning en hij heette Dagobert,
hij had een hele lange baard, die alsmaar langer werd,
eerst kwam die baard tot aan zijn schoenen, als de koning stond,
maar later sleepte zelfs die baard voortdurend langs de grond.
De koning viel er over en dan riep hij: Hee, Ksantippe!
ik denk, dat ik die lamme baard nou maar eens af laat knippen.
Dat was de koningin, Ksantippe, en zij was niet mis.
Ze riep: Je baard is 't enig mooie wat er aan je is!
en als je hem laat knippen, Dagobert, die lange sik,
dan krijg je nooit meer voor de lunch gestoofde leeuwerik.
Daar was de koning bang voor en hij liet zijn baard maar staan,
hoewel het heel erg lastig was, vooral bij 't slapen gaan;
dan moest hij hem voorzichtig over zes katrollen hangen,
want anders zat hij 's morgens in zijn eigen baard gevangen.
En als hij at, dan had de koning zeven baardenhouders,
die hielden dan zijn baard voorzichtig vast, zo langs zijn schouders.
(wordt vervolgd op blz 48)

Eens op een morgen kwam de koningin naar binnen hollen
en struikelde van kwaadheid bijna over de katrollen;
ze had een brief gekregen van een andre koningin
uit 't land ernaast, ze las hem voor, en kijk, wat stond er in?
'Mevrouw, uw man z'n baard is lang, maar dit zeg ik u nu:
mijn man z'n baard is langer nog dan die van die van u'.
Wat is dat: 'die van die van u,' zei koning Dagobert
(hij was altijd een beetje suf, wanneer hij wakker werd).
Hè! zei de koningin Ksantippe, echt weer iets voor jou . . .
Die baard dus van *Die* man bedoelt ze, zo, begrijp je 't nou?
Van welke man, vroeg Dagobert, en liet zijn tenen wippen,
Haar man zijn baard is langer dan de jouwe! riep Ksantippe.
Nou en? zei koning Dagobert, waarom zou dat niet mogen?
Ze liegt het, zei de koningin, 't is allemaal gelogen,
'k zal hun een briefje schrijven om bij ons te komen eten,
dan zullen we die baarden wel eens heel nauwkeurig meten.

En Zondagavond was 't zover, precies om zeven uren,
toen kregen ze visite van de koninklijke bureu.
Hij heette koning Godefried, zijn vrouw was Hildegaaarde,
en na de griesmeelpudding kwam het meten van de baarden.
Een jonkheer met een ellemaat, die knielde bij hen neer
en mat ze voor de zekerheid wel tweeëntwintig keer,
toen zei hij: Koning Dagobert en koning Godefried!
Uw baarden zijn precies, precies gelijk, zoals u ziet.
De koninginnen gingen heel teleurgesteld naar binnen.
ze hadden elk gehoopt, dat ze de wedstrijd zouden winnen,
De koningen die bleven nog een poosje buiten zitten.
en hadden het uitvoerig over het probleem van *klitten*.
Heb jij er ook zo'n hinder van? vroeg koning Godefried.
O, vreselijk, zei Dagobert, heus, erger kan het niet.
Wat denk je dan, zei Godefried, wat denk je van de kapper?
Dat lijkt me werkelijk een uitkomst zei de ander dapper.

En toen ze later binnen kwamen voor de thee met taartjes,
toen hadden ze alleen nog héééééle kleine bakkebaardjes . . .
De koninginnen vielen flauw, meteen, op slag, als blokken,
maar later op de dag zijn ze gelukkig bijgetrokken;
ze gaven allebei toen maar hun echtgenoot een zoen,
er was toch immers achteraf geen steek meer aan te doen.

Maar toch is het wel jammer, want er zijn op deze aarde
nu eenmaal niet meer zoveel van die hele lange baarden.

Annie M. G. Schmidt.

De betekenis van het leven van Alma

Opmerking van de redactie :

*Ben je bij die spreekwoordelijke touwtrekkerij
onverhoeds naar de verkeerde kant getrokken ?
Hier is de weg terug.*

DOOR ROBERT SPENCER

Uit de *Era of Youth* van januari 1966

Alma, bekend als „Alma junior” omdat hij dezelfde naam droeg als zijn vader, die eerste hogepriester of president van de kerk was, trachtte heimelijk, samen met vier zonen van koning Mosiah, de kerk te vernietigen door het gebruik van „veel vleitaal” en breedsprakigheid. (Zie Mos. 27:8) De geschiedenis gewaagt van hen als „de allereerste zondaren” (Mos. 28:4), en Alma wordt „een zeer goddeloos en afgodisch man” genoemd. (Mos. 27:8.)

Terwijl hij zo bezig was, kreeg Alma een wonderbaarlijk bezoek. Een engel van de Heer verscheen hem en zette uiteen dat zijn tegenwoordigheid een antwoord was op het geloof, het vasten en de gebeden van Alma's vader. De engel deelde Alma mede dat, als hij zijn moedwillig streven om het werk van de Heer te gronde te richten niet zou staken, hij zelf zou worden verdeldg.

Gedurende de eerstvolgende drie dagen en nachten onderging Alma de folteringen van de verdoemden. In latere jaren heeft hij zijn zoon Helaman van deze ervaring verteld:

„... toen ik aldus werd gefolterd en gekweld door de herinnering aan mijn vele zonden, zie, toen werd ik tevens indachtig, dat ik mijn vader tot het volk had horen prefereren aangaande de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.

„Toen mijn geest door deze gedachte werd bezielde, riep ik in mijn hart: O Jezus, Gij Zone Gods, wees mij, die vol bittere gal is en door de eeuwige ketenen des doods omvangen, genadig!

„En zie, toen ik dit dacht, kon ik mij mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekweld.

„En o, hoe groot was mijn vreugde en welk een wondervol

licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!

„Ja, mijn zoon, ik zeg u, dat er niets zo hevig en bitter kon zijn als mijn smarten waren. En verder zeg ik u, mijn zoon, dat er aan de andere kant niets zo heerlijk en aangenaam kan zijn als mijn vreugde toen was.” (Alma 36:17-21.)

Het geloof en gebed van een vader inspireerden een zoon tot bekering.

En wat is er toen met Alma junior gebeurd?

Hij werd de president van de kerk, als opvolger van zijn vader. Hij werd ook de hoofdrechtter, het hoogste ambt waartoe hij door zijn volk kon worden verkozen.

Wat leren we hier nu uit?

Wij leren van Alma junior dat het resultaat van ware bekering in Gods ogen *niet* is als

- een plank waarin een spijker is geslagen die er weer uitgetrokken is, en waarin nog een gaatje achterblijft;
- een vogel met een gewonde vleugel, die nu weer hersteld is, maar die nooit meer zo hoog kan vliegen;
- een trein die is ontspoord en weer op de rails gezet, maar nooit meer die afstand kan afleggen die hij had kunnen bereiken.

God heeft ons bij monde van de profeten geleerd dat oprechte

BEKERING

VERGEVING TEWEEGBRENGT —

VOLKOMEN VERGEVING.

Alma heeft zich bekeerd en God heeft hem vergeven. Hij werd de opperste hogepriester, de gezalfde des Heren. Hij heeft gehoorzaamheid geleerd en in dit leven ten volle vervuld wat er voor hem te vervullen viel.

Dat is de betekenis van het leven van Alma.

Wie behoort er tot de jeugd?

DOOR PRESIDENT J. REUBEN CLARK JR.
voormalig ambassadeur van de
Verenigde Staten in Mexico en
lid van het Eerste
Presidentschap van 1933—1961
Uit de *Era* van augustus 1937

Ik zou graag slechts enkele van de vele problemen willen aanroeren waarvoor u zich ziet gesteld. Ik waarschuw u dat dit de grootste gemeenplaatsen zijn, de meest voor de hand liggende feiten. U hebt die dingen al zo vaak gehoord, maar het wilde mij voorkomen dat het misschien goed voor u zou zijn ze nog eens te horen. Ze betreffen u als hedendaagse jeugd.

Nu ik het over de jeugd heb, wil ik een paar van de ideeën aanroeren die aan de tegenwoordige zgn. jeugdbeweging ten grondslag liggen, en dat niet omdat ik redenen heb om aan te nemen dat u hier met deze opvattingen bent besmet. Integendeel, ik mag immers aannemen dat u door de geest en leer van deze kerk een juiste kijk op het leven hebt gekregen, op de betekenis daarvan, zijn verheven doel en uiteindelijk goddelijke bestemming. Ik zal het dan echter alleen maar bij wijze van inenting tegen toekomstige besmetting van uw denken doen, en ik zal het doen met alle bezadigdheid die een oud man kan opbrengen, die wat levenservaring heeft opgedaan en ook een beetje ontgoocheld is, maar staande is gebleven in een geloof dat hem van dag tot dag versterkt, en die enig inzicht heeft gekregen in de schoonheid en heerlijkheid van het Evangelie en zijn eeuwige beginselen, die ons bij gehoorzaamheid daaraan eenmaal tot zaligheid en verhoging zullen

voeren. Wij allen, ook al zijn we de zeventig reeds gepasseerd, herinneren ons thans weer, zij het wat zwakjes, hoe wij ons destijds voelden toen wij waren afgestudeerd en onze bul van een universiteit ontvingen. Hoe oud wij ook zijn, toch herinneren wij onk nog enkele dingen waarover wij opschepten en voorspellingen deden op die glorierijke dag van ons, zo lang geleden. Daar schamen wij ons nu wel een beetje voor, daar de eigenlijke werkelijkheid ten aanzien van onze grootspraak en voorspellingen van toen nauwelijks lijkt op de magere, bleke schim van een smadelijke karikatuur. Anderzijds waren de dingen waarop wij ons toen durfden beroemen en de voorspellingen waaraan wij ons toen waagden nog maar de zwakste echo van onze dromen en visioenen.

Op die lang vervlogen dag verlieten sommigen van ons het universiteitsterrein met fiere tred als geweldige krijgers, terwijl anderen er min of meer meesmuilend vandoor gingen, als vermaarde diplomaten, waarbij ze Machiavelli op zijn best — of op zijn slechtst — in de schaduw stelden. Weer anderen gingen de wereld in als rechtsgeleerden, staatslieden, redenaars, schilders, toneel-schrijvers, ministers en presidenten. Kracht balde zich samen in onze spieren, moed deed ons bloed gloeien, de wil om iets te doen was als een koning. Onze hoop verhief

zich hemelhoog, onze ambitie brulde als een leeuw, de zegepraal stond ons met open armen op te wachten, de roem lachte en wenkte ons toe. O, wat was dat een glorierijke dag! Wat een voortreffelijke groep afgestudeerden waren wij toen!

Zo gingen wij heen, in opperste vervoering, opgetogen, in de wolken. Daarna droomden wij verder. Wij droomden ervan de wereld naar onze hand te zetten, zodat ze haar schreden zou richten naar de onze, de levendige, veerkrachtige pas van de jeugd. Maar de jeugd ging allengs van ons heen, terwijl de wereld (maar niet wijzelf) nog steeds uit de pas liep.

In die tijd leerden wij voor het eerst een paar betrekkelijk vanzelfsprekende dingen, die we tot dusverre eigenlijk nog niet geweten hadden. Natuurlijk kent u die allang. Wij leerden dat er een dag en een nacht was, dat een dag vierentwintig uur telde en een jaar 365 dagen, dat we niet steeds even oud bleven, maar dat we ieder jaar een jaartje ouder werden (d. w. z., de helft van ons heeft dit geleerd). Verder leerden we dat ieder jaar vier jaargetijden had, die steeds in dezelfde volgorde kwamen, dat de regen neerviel op de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen (zie Mt. 5:45), en dat de zon iedereen gelijkelijk bescheen, dat iedereen het koud had als het koud was, en met de hitte was het

evenzo. We bemerkten dat het voorjaar de tijd was om te planten en het najaar de tijd was om te oogsten, en dat wij, als wij in de lente niet hadden geplant, wij in de herfst niets te oogsten hadden, en voorts dat seizoenen met rijke oogsten gevolgd konden worden, en op den duur altijd gevolgd bleken te worden door schrale oogsten of misoogsten. We kwamen tot de ontdekking dat de aarde en haar bevolking door orde en recht werd geregeerd en niet door nukken en grillen of naar onze verlangens. Wij leerden dat de overgrote meerderheid van de mensen zich er niet veel van aantrok wat wij zeiden en nog minder van wat wij dachten. En de natuur wist niet eens dát wij hadden gesproken of gedacht.

Dit alles leerden wij, en een alle dromen verdrijvend bewustzijn drong tot ons door, zoals bij iemand die uit een diepe slaap ontwaakt. Langzamerhand gingen ons de ogen open en met knipperende ogen keken wij rond in een vreemde wereld, een wereld van werkelijkheid.

Toen werden we pas volwassen mannen en vrouwen. We begonnen de druk te voelen van de noodzaak om de kost te verdienen, van de verantwoordelijkheid voor ons gezin. We maakten kennis met hebzucht en gierigheid, we leerden misleiding en valsheid kennen en werden bezocht door oneerlijkheid en bedrog; de bittere levensconflicten dron-

gen zich aan ons op; we moesten vechten voor ons eigen bestaan en dat van onze geliefden. We leerden dat we de natuur niet bedriegen, iets aftraggelen, misleiden of beroven kunnen; de grote natuurwetten evenmin en de geestelijke wetten ook niet. We bemerkten dat de wet altijd haar boete opeist.

Deze tijd is voor ons allen een tijd van ontgoocheling geweest en voor sommigen van ons de tijd dat hun hoop vervloegen is, om plaats te maken voor ontmoediging. Toen de zorgen zich echter steeds hoger opstapelden, ontkiemde in degenen die een rechtscapen leven leidden en volhardden in het geloof, de hoop op het eeuwige leven, het weten dat God leeft, een begrip van de waarheden en de zaligmakende beginselen van het Evangelie, de liefde tot God en de naasten, een blijvend vertrouwen in de goddelijke wil en bedoeling. Zo gingen we dus over tot de meer gerijpte middelbare leeftijd.

Naarmate onze kennis toenam en onze ervaringen zich vermenigvuldigden, vergaarden we wijsheid, de kostelijkste gave van God aan onze geest. Toen is deze volwassenheid, die zo geleidelijk over ons gekomen was, ook voorbijgegaan. De rijpheid trad in, soms overrijpheid, en tenslotte zijn we geworden tot wat u nu ziet, uw ouders en uw grootouders, en terecht of ten onrechte, wij zien onszelf in u. En omdat wij dit alles hebben doorgemaakt wat ik hier besproken heb, en omdat onze ouders en grootouders voor onze tijd hetzelfde hebben beleefd en de hunne vóór hen, concluderen wij uit eigen ervaring, waarover ik u het een en ander heb verteld, dat u precies dezelfde weg zelf moeten afleggen.

Daar schudt iemand zijn hoofd. Misschien mag ik hem vragen hier dan eens aan te denken: de ondervindingen der mensen in de loop der eeuwen voorspellen wat elk geslacht zal doen met zijn tijd, zijn krachten en zijn leven. Soms wordt de mensheid bezocht door politieke, economische of morele plagen en dan schijnen de voorspellingen niet uit te komen, precies zoals ziekten en natuurrampen die over de mensen worden uitgestort tijdelijk het sterftecijfer schijnen te doorbreken van de verzekerings-tabellen van de wiskundige adviseurs, die de levensduur van de mens voorspellen met de nauwkeurigheid van een algebraïsche formule. In al deze gevallen herstelt het evenwicht zich mettertijd en de grote constanten van het menselijk leven kriegen weer de overhand. In het gans heelaal is er niets zekerder dan de menselijke natuur, ook al zijn de verschillen van mens tot mens bijkans oneindig. De jeugd mag niet verwachten dat er enige verandering in dit beginsel zal optreden.

Als ik nu de gedachten zou kunnen lezen van iemand die de ideeën van de tegenwoordige jeugdbeweging is toegegaan, dan zou ik op de verlichte bladzijden van zijn hersenen duidelijk een protest tegen wat ik hier zeg geschreven zien staan, een verklaring dat deze tijden anders zijn, dat oude regels hebben afgedaan, dat oude wetten veranderd zijn, dat we nu een nieuwe wereld hebben met nieuwe verwachtingen, nieuwe opvattingen, nieuwe maatstaven,

nieuwe aspiraties, nieuwe prestaties, nieuwe aanpassingen, en dat de wereld toebehoort aan de jeugd, die nu bezit zal nemen van haar lang uitgestelde erfenis.

Voor ons die een mensenleeftijd hebben gewerkt en gestreden om een klein deel van de aarde te verkrijgen heeft dit denkbeeld dat de aarde ons eigendom is zijn bekoring. Daar onze vroegste jeugdromen niet precies in zulke gewaagde kleuren waren afgeschilderd als de uwe, rijzen er twee vragen in ons oude gemoed, dat door vele jaren vol teleurstelling tot de orde is geroepen: wie behoren er tot de jeugd? Bent u het, die vandaag hier zit, of zijn het degenen die hier verleden jaar zaten, of tien jaar geleden, of zijn zij het die hier over een jaar, of over tien jaar zullen zijn? En die andere vraag luidt: wanneer is men in zijn jeugd? Valt deze periode tussen het 15de en het 18de levensjaar, of tussen de 19 en 20, tussen 21 en 24, of op de leeftijd van 25 tot 30 jaar, of omvat dit het hele tijdvak van 15 tot 30 jaar. Als de jeugd dan op 15-jarige leeftijd begint, waarom niet op die van 14 en dan terug tot aan de kleuterklas; en als een 30-jarige er ook nog toe behoort, waarom dan niet op zijn 31ste jaar, en zo verder, met inbegrip van ons uit de klassen van de tachtiger en negentiger jaren van de vorige eeuw? Dit laatste denkbeeld schijnt ons zo aantrekkelijk toe dat we graag zouden willen dat de tijd dit eens in overweging zou nemen.

Natuurlijk, als je er ook maar iemand toe rekent van boven de 21 of 22, zul je ontdekken dat ook de ouderen al aanspraak hebben gemaakt op een stukje van de aardbodem en dat ze daar wellicht niet graag afstand van willen doen. Bovendien zul je zelf bij het bereiken van die leeftijd wel je eigen aandeel willen opeisen en dan ben je misschien niet aanstonds bereid je aanspraken te laten varen voor een jongmens dat drie of vier jaar jonger is dan jij, alleen al omdat hij door hebzucht wordt gedreven. Dan denk je dat hij zelf maar aan het werk moet gaan om zijn eigen aandeel te verdienen, zoals jij ook hebt gedaan, en dat hij niet mag nemen waar jij voor gewerkt hebt.

Maar zelfs al zou de jeugd (wie daartoe ook behoort en wanneer dan ook) het klaar zou kunnen spelen zich kudden en landerijen, huizen en aandelen die iemand anders toebehoren toe te eigenen door deze eenvoudig op hun eigen naam te laten overschrijven, hoe staat het dan met betrekkingen, functies en posities waarvoor ervaring wordt vereist en door langdurige praktijk aangekweekte bekwaamheid? Neem nu bijv. eens een toneelschrijver; voor het publiek komt misschien niet iedereen in aanmerking die een Shakespeare wil schrijven. In dat opzicht is het publiek eigenaardig en heeft zo zijn eigen lastige opvattingen. Zo is het ook met schilderen en beeldhouwen, in de muziek en op het gebied van de rechtsgelertheid en een hele lijst andere beroepen, en zo is het ook gesteld bij het beheer van alle grote zaken, hetzij industriële of financiële ondernemingen. Diezelfde beginselen gelden ook voor de scholen, voor de Kerk en op ieder levensterrein. De mensen willen op verantwoordelijke posten graag mensen met ervaring geplaatst zien, in wie ze hun vertrouwen kunnen

stellen; ervaring, vertrouwen en betrouwbaarheid zijn echter zeer langzaam groeiende planten.

Sommigen zullen misschien zeggen: dat zouden we kunnen leren. Natuurlijk kan de jeugd het wel leren; dat antwoord lost het vraagstuk dan ook op. Leren vergt echter tijd, en de tijd brengt ouderdom met zich mee, en de ouderdom vermoordt de jeugd. Als het dus waar is dat de aarde aan de jeugd toebehoort, dan verliest de jeugd het door zichzelf te beroven doordat zij ouder wordt.

Iemand anders zegt misschien weer dat men doelt op de grof-stoffelijke dingen. Weliswaar zijn er dingen die we moeten eten, drinken, en dragen, en die zijn ook vrij belangrijk. Wij denken nu echter aan de hogere dingen die — als ik het mooi mag zeggen — „het meer overvloedige leven" vormen. Bepaalde jongeren zeggen nu: we zijn van plan nieuwe wetten vast te stellen voor de economie, nieuwe politieke leerstellingen, nieuwe financiële regels en nieuwe principes voor internationale gedragingen en betrekkingen. Al die andere ouderwetse, noodzakelijke dingen laten we dan over aan jullie ouderen.

Ik ben er zeker van dat bestudering en overpeinzing aan het licht zullen brengen dat ons economische, politieke en financiële bestel, en onze beginselen voor internationale gedragingen en verhoudingen op z'n minst behoren tot het beste van al wat er voorheen geweest is. Niet al wat slecht was, is reeds uitgebannen, maar in de loop der eeuwen sterft het slechtste altijd uit en blijft het beste in leven.

De tijd brengt voor de jeugd echter nog andere moeilijkheden met zich mee, die wij niet hebben gekend. Onze vrijheid, de garanties voor onze vrijheid werden niet bedreigd toen wij van school kwamen. Deze worden thans wel door de wereld bedreigd, in ieder land en in iedere luchtstreek. Wetteloosheid, wanorde, hebzucht, gierigheid stappen als trotse pauwen om ons heen. Men twist ons een vrije, democratische regeringsvorm. Als wij deze willen behouden, dan zal de jeugd van gisteren, de jeugd die hier vandaag aanwezig is en de jeugd van morgen dit democratische bestel moeten redden.

Wij mogen geen bedrog in een van zijn talloze vormen in het zadel zetten en vereren, zoals valse levens en valse levenswijzen, valse normen, valse idealen, valse leerstellingen, valse beginselen, valse kameraden, valse profeten, valse christussen, valse goden. Dit mogen wij niet doen. Ik mag de voordelen en genoegens van mijn leven niet verkrijgen uit andermans goederen en ten koste van andermans verdriet. Wat de wereld tegenwoordig even hard nodig heeft als wat dan ook, is het onderscheid te kennen tussen het mijn en het dijn. U mag redelijkerwijs alleen verwachten van uw eigen rechten en goederen te genieten als u daarbij de rechten en goederen van anderen respecteert. Zonder dat kan geen vrede en veiligheid in de wereld heersen. Als deze er niet meer zijn, is het stellig ook met de beschaving gedaan. Ik smeek u, overpeins dit in uw hart, dan zal de waarheid hiervan u duidelijk worden. Laat u dan bij uw daden hierdoor leiden.

Ruim een eeuw lang is het de uitgesproken geloofsover-

tuiging van onze Kerk geweest dat „geen regering in vrede kan bestaan, tenzij er zulke wetten worden ontworpen en onschendbaar gehouden om iedere persoon gewetensvrijheid, eigendomsrechten en bescherming van zijn leven te verzekeren." (L. en V. 134:2.)

De beweging die tegenwoordig in de wereld gaande is tegen deze beginselen is niet van boven geïnspireerd.

Laat mij u in dit verband aansporen dit in overweging te nemen: het is nog heel wat anders als iemand er niet in slaagt een bepaalde maatstaf na te leven, dan zijn levensnormen te veranderen, ook al doet hij in beide gevallen hetzelfde onrecht of kwaad. De maatschappij is in stand gebleven ondanks brandstichting, plundering, beroving en moord, hoe grote omvang deze euvelen ook hebben aangenomen, zolang de maatschappelijke orde en de openbare mening of het publieke geweten zich daartegen verzetten. Maar ons maatschappelijk bestel zal niet kunnen blijven bestaan als deze misdaden de maatstaf worden waardoor de massa zich laat leiden. Het doet er niet toe wat het algemeen erkende motief is of welke behoefte men pretendeert voor een dergelijke norm en evenmin doet het er toe welke beperkingen er aan de gelegenheid tot het begaan van die misdaden worden gesteld. In het eerste geval is de maatstaf nl. rechtvaardig, hoewel er mensen zijn die zich er niet aan houden, maar in het andere geval is de maatstaf onrechtvaardig, terwijl alle mensen deze huldigen. In deze laatste richting stort de wereld zich op het ogenblik. Wij moeten op u kunnen rekenen dit te verhoeden, opdat de menselijke vrijheid en de gewetensvrijheid behouden blijven en opdat het werk des Heren voortgang moge vinden op aarde, zodat er mensenzelen kunnen worden gered.

Een ander opmerkelijk punt uit deze toespraak van president Clark tot de moderne jeugd wordt hier opnieuw afgedrukt:

„Er is nog nooit iets lagere verzonnen, of iets dat verderfelijker is voor alle fijnere gevoelens en gevoeligheden van het leven dan het denkbeeld dat de seksuele drang te vergelijken is met de opwelling van honger en dorst, en op gelijke wijze moet worden bevredigd. Dit is een leerstelling die afkomstig is van de duivel en die tot de ondergang voert. De seksuele drift kan nauwelijks worden betuigd als deze wordt ingedamd door alle zelfbeperking en beheersing die een volwassen en gedisciplineerde wil kan opbouwen, en wanneer iemands wilskracht wordt gesteund door deze geslachtsdrift te omgeven met de heiligheid die haar toekomst, daar ze in de mens is gelegd om mede te kunnen werken aan het goddelijke voornemen om wachtende geesten een lichaam te geven. Wanneer men die drift echter gebiedt op te wellen in het lichaam van onvolwassen, losbandige, onwetende, onverstandige jeugd, dan wordt het een ziedende heksenketel waarin alle fijnere instincten worden verteerd en de slachtoffers van deze razernij in lichamelijke en zedelijk opzicht als wrakken worden achtergelaten.

De gezinsavond

Er is mij gevraagd, broeders en zusters, een paar woorden te zeggen over de gezinsavond, een onderwerp dat in het verleden in deze tabernakel verscheidene malen is besproken. Het komt ons inderdaad vreemd voor dat wij zo vergeetachtig, zo zorgeloos en onverschillig zijn dat wij zo noodzakelijk voortdurend herinnerd moeten worden aan hetgeen voor ons eigen bestwil is. Dit komt misschien niet omdat wij niet geloven, of niets voelen voor wat ons wordt aangeraden, voorgeschreven en op het hart gedrukt, maar door de omstandigheden.

Onder de beste omstandigheden is het leven voor de gemiddelde mens inspannend; het is een strijd. We hebben tal van taken en verplichtingen, we hebben veel te doen, en daardoor zijn we soms niet in staat om te doen wat we misschien graag zouden willen, omdat we vermoeid zijn of omdat er andere zaken zijn die min of meer tussende komen.

Ik weet niet hoevelen van u zich nog herinneren kunnen, zoals ik mij nog zeer levendig herinner, hoe dit onderwerp een aantal jaren geleden bij ons werd aangediend. Er werd ons toen beloofd dat als wij de gezinsavond trouw en ijverig zouden houden, er nooit een lid van ons gezin verloren zou gaan; er zou in de woningen van de mensen in deze ring van Zion een liefde en een vrede, een reinheid en een vreugde heersen, waardoor wij een ideaal gezinsleven zouden krijgen.

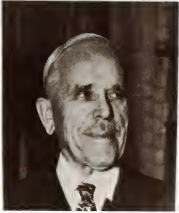
De vaders en moeders zouden zo'n invloed ten goede op hun kinderen uitoefenen dat ze de onbeschrijflijke vreugde zouden smaken hen trouw en oprecht te zien blijven en hen rein te zien opgroeien en ook rein te zien blijven. Dan zouden hun voeten bewaard worden voor de valstrikken en -kuilen van de duivel.

Ondanks deze beloften en in weerwil van het feit dat wij hebben aangedrongen op het houden van de gezinsavond in de wijken van deze ring, lijdt het geen twijfel dat er tegenwoordig maar weinig mensen zijn die dit gebruik onderhouden. Toch weet ik, broeders en zusters, dat degenen die er zich tot nu toe werkelijk aan gehouden hebben, kunnen getuigen dat grote zegeningen hun gezinnen ten deel zijn gevallen. Maar bevreemdend genoeg vergeten zelfs zij het wel eens die belast zijn met kerkelijke functies in de wijk. Zo worden er bij ons openbare vergaderingen van verschillende aard georganiseerd op de gezinsavond, terwijl de raad is gegeven dat elk gezin van de heiligen der laatste dagen die avond thuis doorbrengt en dat openbare vergaderingen en andere aangelegenheden op andere tijdstippen worden vastgesteld.

Het maakt geen verschil dat wij ook denken of doen; als ouders hebben wij een plicht waaraan wij niet kunnen ontkomen. (Zie L. en V. 68:25-28.) Die verantwoordelijkheid mogen wij niet op anderen afschuiven. Trouwens, als

wij oprecht en te goeder trouw zijn, als wij in het Evangelie van Jezus Christus geloven, dan moeten wij weten dat er geen verantwoordelijkheid is die zwaarder weegt dan de verplichtingen die wij op ons hebben genomen door het stichten van een gezin. De vader moet een rechtschapen, gelovig en trouw man zijn, oprecht en toegewijd en vol getrouwheid tegenover zijn gezin, zijn vrouw en kinderen, trouw aan die van hem afhankelijke personen die hem zo na aan het hart liggen. Zijn hele leven moet hun oprecht zijn toegewijd. Hij mag niet onvriendelijk zijn, hij mag niet ongeduldig en aanmatigend zijn, maar hij moet blijk geven van een geest van geduld, zachtmoedigheid en liefde. Hij moet zijn vrouw behandelen als zijn levensgezellin, als zijn vriendin en helpster, en zijn kinderen als het voorwerp van zijn innigste liefde, daar zij hem in het leven het naast staan. Ook de moeder moet denken aan de verplichtingen die zij tegenover haar man en kinderen heeft, en de kinderen moeten denken aan de verplichtingen die zij tegenover hun ouders hebben.

Broeders en zusters, als wij dus ons huiselijk leven ten volle zo willen maken als het Evangelie ons leert, dan wil het ons toeschijnen dat wij wel één avond per week vinden kunnen waarop het gezin zich rondom de huiselijke haard verenigt en hiervan dan de prettigste en tevens de nuttigste tijd van de hele week maakt. Als de

DOOR OUDERLING JOSEPH F. MERRILL,
voormalig lid van de Raad der Twaalfen
(1931—1952)
Uit de *Era* van januari 1918

ouders in de geest van hun ouderschap en de kinderen in de geest van gehoorzaamheid deze raad maar willen aannemen en deze avond houden, zal er een invloed en een blijdschap van uitgaan die er anders in hun gezin niet gevonden worden.

Er zijn natuurlijk ook grote gezinnen, waarin de kinderen in leeftijd variëren van zuigelingen tot volwassenen, en die allemaal verschillende plichten hebben; vandaar dat het dan moeilijk is een tijdstip te vinden waarop ze allen samen kunnen zijn. Nu denk ik echter aan een van die oude gezegdes, waarvan ik geloof dat het waar is, nl. „waar een wil is, is een weg.“ Is er in de hele week geen enkel uur waarin wij de liefde van onze gezinsleden zouden kunnen zoeken, waarin wij hun iets kunnen leren, hen kunnen leren begrijpen en delen in hun gevoelens? Een ouder die niet één is met zijn kinderen, geniet niet zo van zijn gezin als hij wel zou kunnen en heeft niet de invloed op de zijnen die er van hem zou kunnen uitgaan. Vaders en moeders kunnen best intiem zijn met hun kinderen. Het is mogelijk dat ze de vertrouwelingen van hun kinderen zijn, zodat deze naar hen toekomen met hun vreugden en verdrietelijkheden en met hun zorgen.

Nu, broeders en zusters, misschien vindt u deze dingen niet zo erg belangrijk, maar wij menen dat ze wel hoogst belangrijk zijn. Wij geloven dat we klaar wakker moeten zijn, waak-

zaam als nooit tevoren, om het kwaad en de neigingen daartoe uit te roeien, en wij allen moeten op alle mogelijke manieren werkzaam zijn en werken zoals we nog nooit eerder hebben gedaan. De boze is thans ook op allerlei wijze aan het werk. Nu zijn tijd steeds korter wordt, begint hij zijn krachten meer en meer in te spannen. Als wij dus niet actief en op onze hoede zijn, komen we straks tot de ontdekking dat we voor we het weten op onbekende en onvermoede manieren in zijn netten zijn verstrikt. Wij zijn dan ook van mening dat het voor ons allen noodzakelijk is te bidden en te werken en de ons gegeven raad ter harte te nemen. Broeders en zusters, wij zouden zo graag willen dat de maandagavond in iedere woning in deze ring van Zion voor de gezinsavond werd vrijgehouden. Er is niets op tegen dat ook andere takken van de familie, zoals getrouwde zoons en dochters, met de rest van het gezin samenkomen. Willen wij dit gebruik niet onder ons aankweken totdat het een vaste gewoonte is geworden? Sommige leden hebben hieraan tot nog toe geen bijzondere behoefte gevoeld. Enkelens vonden dat hun kinderen toch al groot waren en zij als ouders alleen waren achtergebleven. Maar of een gezin nu groot is of klein, of het uit ouderen of jongeren bestaat of beide, het is altijd mogelijk met een programma van liederen, verhalen, spelletjes, voorlezingen, uitwisselen van ervaringen, geven van

instructies en opzenden van gebeden enz. te komen, waardoor iedereen aangenaam wordt beziggehouden en dat tevens nuttig is voor iedereen.

Ook al zijn er om de een of andere reden geen kinderen in een gezin, dan kan de gezinsavond toch nog nuttig zijn. Is er wel één echtgenoot die zo onverschillig en vergeetachtig is geworden dat hij is opgehouden zijn vrouw het hof te maken? Er is immers een tijd geweest toen een avond met haar alleen als de mooiste avond van de week werd beschouwd? De man die zijn vrouw het hof niet meer maakt is beslist te beklagen. Hij heeft de liefelijkheid van het leven uit zijn woning laten verdwijnen. Eigenlijk is zijn huis dan geen thuis meer. Het is dan alleen maar een plaats om te wonen. Waar geen liefde heerst, daar kan geen sprake zijn van een thuis.

Voor zover ik het kan bekijken is er dan ook geen enkele reden waarom wij deze avond niet genoeglijk „tot leering en vermaak“ met ons gezin zouden doorbrengen. Als wij dit doen komt er liefde en eendracht bij ons in huis, en krijgen wij thuis een geest van vrede en voldoening, die daar anders niet zo overvloedig aanwezig kan en zal zijn. ○

(Opmerkingen van Dr. Joseph F. Merrill tijdens de driemaandelijke conferentie van de ring Granite op zondag 26 augustus 1917.)

Zustershulpvereniging

In een verslag gedateerd 6 januari 1842 vermeldt de *Documentary History of the Church* hoe de profeet Joseph Smith zich verheugde over dit tijdperk in de geschiedenis van de Kerk: „Het nieuwe jaar is ingeluid en tot dusverre heeft het onder de gunstigste voortekenen voortgang gevonden. De heiligen worden blijkbaar beïnvloed door een minzame en toegewijde Voorzienigheid bij hun maatregelen, en gezegend met de middelen om een tempel voor de allerhoogste God op te richten, naar de voltooiing waarvan zij verlangend uitzien als naar een gebeurtenis van het hoogste belang voor de Kerk en voor de wereld, tot verheuging van de heiligen in Zion... Dit is waarlijk een gedenkwaardige tijd voor de heiligen der laatste dagen... een tijd waarin alle dingen meewerken om de voltooiing van de volheid van het Evangelie tot stand te brengen, een volheid van de bedeling aller bedelingen, ja van de volheid der tijden.” (*DHC* 4:492.)

Dit bleek inderdaad een veelbewogen episode in de geschiedenis der Kerk te zijn, een tijd van verheuging voor de heiligen. Er vonden gebeurtenissen plaats waardoor deze dagen nog lang in de herinnering zouden voortleven. Een van de gebeurtenissen die voor de zusters van de Kerk van grote betekenis geworden is, was de oprichting van de Zustershulpvereniging op 17 maart 1842. Dit was naar het schijnt een gunstige tijd voor de Heer om Zijn dochters door middel van Zijn profeet een organisatie te geven, waardoor zij zichzelf meer ten volle zouden kunnen ontplooiën en de Kerk en haar leden beter zouden kunnen dienen.

De zusters hadden blijk gegeven van hun rijpheid voor het ontvangen van

deze zegening. Ze hadden de Schriften bestudeerd. Ze hadden naar hun profeet geluisterd en zijn leringen nageleefd. Ze hadden meegeholpen bij het werk van de Kerk. In het bijzonder hadden zij ernaar gestreefd het aandeel van de vrouwen bij te dragen tot de bouw van de tempel te Nauvoo. Zo verlangend waren zij om nog vollediger hun aandeel te leveren, dat zij de profeet verzochten hun toestemming te willen verlenen voor de oprichting van een organisatie, waarvoor zuster Eliza R. Snow al statuten en reglementen had opgesteld.

Zuster Sarah M. Kimball, die heeft verteld welke omstandigheden hebben geleid tot de organisatie van de Zustershulpvereniging, heeft daarbij vermeld dat de zusters een „damesvereniging” wilden stichten om hun middelen en krachten te kunnen samenbinden ter assistentie van degenen die werkzaam waren bij de bouw van de tempel van Nauvoo. De profeet antwoordde daarop:

„... dit is niet wat u nodig hebt. Zeg de zusters dat hun opoffering door de Heer is aanvaard, en dat Hij iets beters voor hen heeft dan schriftelijke statuten. Nodig hen allen uit om a.s. donderdagmiddag met mij en enkele van de broeders bijeen te komen in de vrijmetselaarsaal boven mijn winkel. Dan zal ik de zusters organiseren naar het voorbeeld en onder leiding van de priesterschap.” (*Centenary of Relief Society*, pag. 14.)

Wij kunnen er zeker van zijn dat die zusters — achttien in getal — die donderdag 17 maart 1842 vol verlangen en verblijding op de vastgestelde tijd en plaats zijn samengekomen. Met een dankbaar hart hoorden ze daar

hun geliefde en vereerde profeet deze woorden uitspreken, die de zusters van de Kerk zich nog lang zouden herinneren: „Ik verklaar thans dat deze vereniging is georganiseerd met een presidente en raadgeefsters, overeenkomstig de parlementaire gebruiken.” (*Relief Society Magazine* van maart 1942, pag. 151.)

Ouderling John Taylor, die samen met ouderling Willard Richards de profeet bij deze gewichtige gelegenheid vergezeld, richtte zich in een toespraak tot de zusters, zeggende dat hij zich „verheugde deze instelling georganiseerd te zien volgens de wetten des hemels.” (*Relief Society Magazine* van maart 1942, pag. 151.)

Zijn de wetten des hemels geen goddelijke wetten? Hebben wij dus niet het recht om te zeggen dat de ZHV werd georganiseerd overeenkomstig een goddelijke wet?

Bij de viering van het eeuwfeest van de ZHV heeft het Eerste Presidentschap ons in herinnering gebracht:

„Wij vragen onze ZHV-zusters nimmer te vergeten dat zij een organisatie zijn die haars gelijke in de hele wereld niet kent, want zij zijn georganiseerd onder inspiratie van de Heer, verleend aan die grote profeet, die een goddelijke roeping had ontvangen door een persoonlijk bezoek van de Vader en de Zoon, om deze laatste bedeling te ontsluiten, de bedeling van de volheid der tijden. Geen andere vrouwenorganisatie op de ganse aarde is op een dergelijke wijze ontstaan.” (*Centenary of Relief Society*, pag. 7.)

In de annalen van de ZHV heeft zuster Sarah M. Kimball het gezegd, dat de Kerk nog nooit volledig georganiseerd was geweest totdat de vrouwen aldus

georganiseerd waren, aan de profeet toegeschreven.

De ZHV, zoals die door de profeet werd gesticht, is thans op weg naar de tweede eeuw van haar bestaan en dienstbetoon. In de loop van haar 121-jarig bestaan hebben er geweldige veranderingen plaatsgegrepen in de wereld en onder de bewoners daarvan. Weinig veranderingen zijn misschien groter geweest dan die in de positie der vrouw en in haar bekwaamheid om in georganiseerd verband te spreken en op te treden. Toen de ZHV werd opgericht, durfden nog slechts enkele dappere vrouwen in het openbaar te spreken, en nog minder vrouwen waagden het erop een organisatie te vormen. Het is dan ook een wonder dat ondanks al deze veranderingen en groei de organisatorische opzet van de ZHV en haar voornaamste bepalingen en oorspronkelijke bedoelingen, zoals deze in wezen door de profeet Joseph Smith zijn vastgesteld, zichzelf gelijk gebleven zijn. Deze vereniging blijft volgens het 121 jaar geleden vastgestelde patroon in ieder volgend tijdvak doeltreffend haar werk doen. Alleen dit getuigt er reeds van dat de ZHV volgens hemelse, en niet volgens menselijke wetten werd opgericht. In de dagen van Nauvoo heeft de ZHV voortdurend onder toezicht van de profeet gestaan en zijn raadgevingen en voorschriften ontvangen, evenals zij altijd onder de hoede heeft gestaan van Gods uitverkoren profeten die hem zijn opgevolgd. In zijn instructies aan de zusters heeft de profeet hun duidelijk gemaakt dat zij onder leiding en naar het voorbeeld van de priesterschap werden georganiseerd. Hij zei tot hen: „U zult instructie krijgen door de orde van het priesterschap, dat

God heeft ingesteld, door bemiddeling van degenen die zijn aangesteld om de aangelegenheden van de Kerk in deze bedeling te leiden en te besturen.“ Hij onderrichtte de zusters: „Als er ambtenaressen nodig zijn om het oogmerk van deze instelling ten uitvoer te brengen, laat deze dan worden benoemd en aangesteld.“ (U zult opmerken dat hij niet gezegd heeft: „door de leden gekozen.) Hij verliet het lidmaatschap van deze vereniging tot een voorrecht, maar toch opende hij haar poorten voor alle vrouwen die „van onberispelijk gedrag“ waren, en die volgens zijn voorschrift door stemming moesten worden toegelaten.

Betreffende een statuut en reglementen, die de zusters hem aanvankelijk hadden voorgelegd, zei hij: „Laat dit presidentschap u tot statuut dienen — laat al hun beslissingen als wetten worden beschouwd en laat er dienovereenkomstig worden gehandeld. . . De notulen van uw vergaderingen zullen een precedent voor u zijn om uw handelingen hiernaar te richten — uw statuten en reglementen.“ (*Centenary of Relief Society*, pag. 15.) Zo was het reglement van de ZHV in het begin, en zo luidt het ook thans nog.

De profeet ontsloot de weg voor de vrouwen van deze bedeling. Zijn indrukwekkende woorden, bij die gelegenheid uitgesproken, worden nog steeds in ere gehouden: „Nu draai ik in uw belang de sleutel om . . . en kennis en begrip zullen van nu af nederdalen . . . Dit is het begin van betere tijden voor de armen en behoeftigen die zich zullen mogen verblijden en die zegeningen op uw hoofd zullen uitstorten.“ (Zie DHC 4:607, alsmede het artikel *Vrouwen geadeld in De Ster* van maart 1967, geschreven door Belle S. Spafford; zie ook het ZHV-spel *Het geschenk*, opgevoerd ter gelegenheid van het 125-jarig bestaan van de ZHV in 1967.)

Zoals de ZHV van Godswegen werd opgericht en geregeleerd door goddelijke inspiratie overeenkomstig de wetten des hemels, heeft deze vereniging ook een goddelijke opdracht. In het kort samengevat zou ik willen zeggen dat haar opdracht bestaat uit:

1. Het redden van zielen.
2. Het versterken van getuigenissen van de goddelijkheid van het herstelde Evangelie.
3. Het bijstaan van bedroefden.
4. Het ontwikkelen van de talenten en bekwaamheden van de zusters.
5. De versterking van gezin en gezinsleven.
6. Dienst doen als helpster van de priesterschap in het opbouwen van het koninkrijk van onze hemelse Vader op aarde.

De ZHV draagt, daar zij bekend is met Gods eeuwige wet van de vrije wilsbeschikking en met de heiligheid van de menselijke persoonlijkheid en Gods plan van leven en zaligheid voor Zijn kinderen, zoals dit in deze laatste dagen door Zijn profeet is geopenbaard, voorzeker een zware verantwoordelijkheid om deze kennis mede te delen aan andere vrouwen over de gehele wereld; zij zal haar invloed moeten doen gelden in het bevorderen van de vrijheid en de levenswijze die de Meester ons heeft geleerd. Er is in de wereld geen tweede vrouwenorganisatie waarop zo'n zware verantwoordelijkheid rust. Er bestaat ook geen andere groep ter wereld, waarnaar de vrouwen van wereldse organisaties met grotere gerustheid kunnen opzien voor het ontvangen van krachtige, verstandige en rechtvaardige leiding. Weliswaar moeten wij bij onze werkzaamheden de juiste wet bewandelen op gezag van onze autoriteiten in het priesterschap, maar werken moeten wij, en aan de vrouwen van de wereld de waarheden doorgeven die wij door middel van goddelijke openbaring hebben ontvangen.

Met aanvaarding van haar goddelijke zending, ongedoerd door tijd of verandering, moet de ZHV stand houden als een bolwerk tegen de boze machten die erop uit zijn de vrouwen te verzwelgen. Zij dient voor de vrouwen van velerlei nationaliteit als een lichtbaken te zijn.

NORA ANN RICHARDSON
Uit de Era van september 1952

Het jongetje en het spinneweb

Martha veegde de beslagen venster-ruit schoon en keek toe hoe Darcy dwars over het erf schuifelde, slingerend met zijn lunchpakketje. Hij zal toch zeker, tobde ze, *vanmorgen* wel eens op tijd zijn. Gunst, als je maar stevig doorliep kon toch iedereen in twintig minuten die school wel bereiken, laat staan in dat uur voorsprong dat ze hem ditmaal gegeven had.

Ze fronste haar wenkbrauwen terwijl ze de houten karnstok weer in de oude kamten van aardewerk op en neer liet dansen. Natuurlijk, Darcy was nauwelijks zeven jaar, maar toch — wel, het was heus niet te vroeg om aan zijn karaktervorming te gaan denken. Het was een aardig ventje, maar hij had

zo iets laks over zich. Zodra je hem een of ander karweitje opdroeg, was hij meteen alweer met iets anders bezig en was hij zijn eerste taak volkomen vergeten.

De jonge Martha Reed nam haar eigen verantwoordelijkheden zeer ernstig op, en dat meer dan ooit sinds ze vier jaar geleden dat telegram ontving en de „onruchterende“ wetenschap tot haar doordrong dat zij alleen verder moest gaan. Een keurig, hardwerkend vrouwtje, knikten de burens goedkeurend. Met Martha viel niet te spotten. Dat was een reputatie waar ze trots op was. En wat voor een reputatie, vroeg ze zich af, zou Darcy eens krijgen?

„Te laat op school, te laat op school,

te laat op school“, zei de karnstok. In een plotselinge opwelling greep ze haastig haar grote strohoed en hield het erf over, inderhaast de trage rode kippen uiteen drijvend. Letterlijk iedere dag weer te laat van de week! Wel, dat was werkelijk een schandel! Zij zou er wel eens voor zorgen dat hij tijdig op school kwam, zoals er van hem werd verwacht.

Ze zou hem gewoon bij de arm pakken en hem regelrecht laten doorlopen, en . . . Ze liet die gedachte onvoltooid, terwijl ze voortging door de zachte vroege herfstmorgen. De kortste weg naar de provinciale weg lag door de bossen en ze liep voorzichtig langs het smalle, met dennenaalden bedekte pad, aangenaam verrast over die volle, zoete geuren van het bos die ze in de afgelopen drukke maanden vergeten was.

Ze zag hem bij de beek, met zijn gedeukte boterhamtrommeltje naast hem liggend, terwijl hij volkomen in aandacht verzonken naar iets in het water lag te kijken. Ergernis kwam in haar op en ze ging erop af om hem te grijpen.

Haar voetstappen verraadden haar: hij keerde zijn ronde gezichtje met het stompe neusje naar haar toe. Zijn roestbruine haardos hing alweer voor zijn ogen. Hij was een grappig miniatuurje van zijn vader.

„Ssst!“ zei Darcy. „Kijk daar eens!“ Er kwam beweging in het struikgewas langs de beek, en een muskusrat zwom tevoorschijn om hen nieuwsgierig te bekijken.

„Heidaar, zeg“, riep Darcy. „Wat heb jij vanmorgen gevangen?“

Het diertje draaide zich om en stevente op zijn gemak terug naar zijn schuilplaats op de tegenoverliggende oever. „Ik zie hem iedere dag“, legde hij uit, alsof de zaak daarmee was afgedaan. „Soms gooi ik met steentjes en dan zwenkt hij naar de overkant, en dan is het net een soort spelletje. . . De blik die hij op zijn moeder wierp was niet bepaald goedkeurend. Maar hij is nu van u geschrokken. Hij houdt niet van grote mensen.“

„O nee, heus niet? Nu, ik vind dat wij ons boterhamtrommeltje maar eens

moesten oprapen, Darcy Reed, en doorlopen naar school!"

„Och, naar school. Nu, tot ziens mams.”

„Ik ga even een eindje met je mee, jongeman.” De preek die ze zich had voorgenoemen wilde er niet uitkomen.

„Ach, mams . . .” Hij sjokte naast haar voort langs het naar denegroen geurende pad. Het was inderdaad aangenaam in het bos, dat moest Martha wel toegeven, zich nauwelijks realiserend dat ze langzamer begon te lopen. Het was al zo lang geleden dat ze zo maar eens aan de wandel was geweest. Er was altijd zoveel te doen; de kuikentjes in het broedhok, de drie koeien, het afromen en afkoelen van de melk, het schoonmaken en het karnen.

Plotseling besefte ze dat haar zootje niet meer naast haar liep.

„Darcy! Darcy Reed!”

Ze keerde zich om en zag hem op een pas of tien afstand achter haar, in hurkende houding, met zijn hoofd dicht boven het pad gebogen. Ze ging naar hem toe. „Wat ter wereld . . .”

Martha staarde naar de grond. Een paar glimmende zwarte mieren reiden op en neer langs onzichtbare straatwegen, elkaar ontmoetend, aankakend en zich weer voortspoedend. Darcy trok een twijgje dwars over het mierenpaadje en keek toe hoe de insecten in plotselinge paniek wegsnelde naar alle windrichtingen.

„Dat is een aardbeving”, kondigde hij aan. „Loop maar hard, miertjes, er is een aardbeving. Net als in China”, zei hij opeens tegen Martha.

Als in China? Ze dacht daarover na, terwijl hij zijn boterhamtrommeltje opendeed, een stukje van een boterham voor de mieren verkruidde en afwezig de rest opkauwde.

Die mieren; wat een grappige kleine diertjes, die broodkrumels zo groot als bergen met zich mee droegen, terwijl ze zo zinloos her en der heen snelden . . . zich niet bewust van die fantastisch reusachtige mensen met hun ronde ogen, of van het onmetelijke woud en zijn zware, slaperige stilte.

Het was Darcy die het eerst opstond.

„Ik moet u nog iets anders laten zien, mams.” Hij ging haar voor naar de

kleine open plek in het bos waar verleden jaar een denneboom was omgevallen, die nu langzaam aan het vermolmen was. „Kom eens hierheen, in deze struiken, mams.”

Ze hield haar adem in bij het zien van het spinneweb dat glinsterde in het zonlicht, waarvan het patroon met volmaakte verfijning was geweven.

„Nu moet u eens kijken, mams.” Hij wierp een opperold blaadje zo in het web dat het, trillend op een lichte bries, op de zilvrachtige tekening bleef hangen.

Martha deed haar mond open, en sloot hem toen weer. Een bruine spin kwam naar beneden dansen, alsof hij aan een strakgespannen draad hing. Hij bleef even onbeweeglijk zitten, toen draaide hij zich om en rukte aan het stukje groen totdat het uit het web tuimelde.

„Hij lust graag vliegen.” Darcy’s hand vloog door de lucht bij de omgevallen boomstam, bracht hem toen vlak bij het web en liet het insect los. Weer trilde het netwerk; de spin vloog erop af.

„Spinnen eten vliegen op, en kikkers eten spinnen op, en slangen eten de kikkers weer op”, legde hij nuchter uit, alsof hij haar gedachten raadde. „Dat is natuurlijke historie, mams.”

„Ja”, zei ze vanaf haar zitplaats op de boomstam. „Dat denk ik ook.” Geheel opgenomen in de stille, onzichtbare strijd die woedde in het bos, bij dag en nacht, sinds eeuwen en nog eens eeuwen, maar toch aanvoelend hoe alles in rep en roer was, voelde ze zich onverklaarbaar rustig. Die andere, oudere Darcy kwam in haar gedachten, en ze herinnerde zich een zomerdag die ze eens met hem had doorgebracht op een begroeiide heuvelhelling. Ze herinnerde zich hoe zijn donkere haar achteloos over zijn ene grijze oog was gevallen en hoe zijn diepe, bedachtzame stem had geklonken terwijl hij met zijn vingers een kleine recht-hoek op het pad had getrokken. *Als wij dit ene kleine plekje grond kenden*, had hij toen gezegd, *dan zouden we bijna alles van het heelal afweten*.

In de verte luide een bel, en ze vroeg zich verstoord af wat dat zou kunnen

zijn. Darcy slaakte een zachte kreet. „Grutjes, mams, daar gaat de schoolbel!”

„Haast je wat”, riep ze, hem het boterhamtrommeltje toeschuivend. „O, lieveling, loop wat je kunt! Nu kom je toch weer te laat!”

Ze keek naar de kleine stofwolkjes die hij deed opdarren tot hij de landweg bereikt had en de bocht omsnelde.

Ze wandelde langzaam terug en ging op het houtblok zitten. De spin was verdwenen, de vlieg was weg, alleen het web was zo gebleven als het was, zilvrachtig van de dauw.

Als wij dit ene kleine plekje grond kenden. Lieve God, dacht ze, laat hem opgroeien tot precies diezelfde man.

Ze glimlachte bij zichzelf, terwijl de zachte dennegru warmer werd bij het voortschrijden van de dag. „Je bent gewoon een stukje natuurlijke historie”, zei ze tegen de onzichtbare spin. Evenals zijzelf, een klein stukje opgenomen in het woelige, rumoerige leven.

Toch is er verschil, dacht ze, terwijl ze weer op weg ging, terug naar huis, naar haar boterham, de kuikens en de koeien. Er zijn zoveel kleine, onopgemerkte overwinningen, die, als je ze bij elkaar optelt, je leven tot een overwinningslied kunnen maken. En misschien heb ik vandaag wel mijn eigen kleine overwinning behaald. ○

Een wonder in Nieuw-Zeeland

LORIN F. WHEELWRIGHT¹

Uit de *Instructor* van juni 1966

Duizenden heiligen in Nieuw-Zeeland en elders zijn aangegrepen door de geschiedenis die vermeldt hoe een blindgeboren baby jaren geleden zijn gezichtsvermogen heeft ontvangen door de priesterlijke zegen van ouderling Matthew Cowley. Die baby heette Raha Wineera.

Toen ik enige jaren geleden voor het eerst het bericht van deze genezing las, werd ik getroffen door de eenvoud van die gebeurtenis en door de onopgesmukte wijze waarop ouderling Cowley hiervan vertelde.

„Ik heb een paar geweldige ervaringen opgedaan,” zei ouderling Cowley² in 1953 tegen de bijeenvergaderde studenten van de Brigham Young Universiteit. „Er zijn ook wel tijden geweest dat de Heer mij in de steek liet, maar wanneer Hij dat niet deed, beleefde ik wel eens wonderbaarlijk — eigenlijk mag ik dat woord niet gebruiken, dat is immers een normale ervaring voor een priesterschapsdrager — ingevingen gehad van de Heilige Geest. Ik kan hier vanmorgen tot u getuigen, mijn medestudenten, dat God door middel van Zijn priesterschap kan werken en dat Hij daardoor ook werkt. Dit weet ik zonder enige twijfel. Ik heb er teveel ervaring mee gehad. Ik kan hierover als deskundige meepraten.”³

Ouderling Cowley vertelde verscheidene gevallen van genezingen en andere openbaringen van de Heilige Geest. Toen vertelde hij dit voorval:

Ik heb al eens de geschiedenis verteld van die kleine baby van negen maanden die blindgeboren was. De vader kwam eens op een zondag met hem aanzetten en zei: „Broeder Cowley, ons kindje is nog niet gezegend; we zouden graag willen dat u het nu zegende.”

Ik zei: „Waarom heeft u daar zo lang mee gewacht?”

„Och, we zijn er eenvoudig niet aan toegekomen.” Ja, zo gaat het daar onder die inheemse bevolking; ik mag dat wel. Ze komen er eenvoudig niet aan toe iets te doen! Waarom zouden we ze ook niet nemen zoals ze zijn. Ik zei dus: „Goed, en hoe is de naam?” Hij zei me dus wat de naam was en ik zou juist beginnen, toen hij zei: „Wat ik nog zeggen wilde, geeft u hem meteen zijn gezichtsvermogen als u hem zijn naam geeft. Hij is blind geboren.” Nu, daar schrok ik van op, maar toen zei ik bij mezelf: Waarom ook niet; Christus heeft immers tot Zijn discipelen gezegd, toen Hij van hen heenging, dat zij wonderen zouden doen. Bovendien had ik vertrouwen in het geloof

van die vader. Nadat ik dus dat kind zijn naam had gegeven, kwam ik er eindelijk toe hem zijn gezichtsvermogen te geven. Die jongen is nu ongeveer twaalf jaar oud. De laatste keer dat ik daar weer geweest ben was ik bang om naar hem te informeren. Ik was er wel zeker van dat hij weer blind was geworden. Zo werkt mijn geloof nu eenmaal wel eens. Ik vroeg de gemeentepresident dus naar hem. Die zei toen: „Broeder Cowley, het ergste wat u ooit gedaan hebt was dat kind te zegenen en hem ziende te maken. Hij is de ondegeneinste knaap van de hele buurt en haalt altijd kattenkwaad uit.” Jongens, wat vond ik dat heerlijk dat die jongen kattenkwaad uithaalde!

... God bestuurt al die dingen. Hij heeft macht over alle elementen. U en ik kunnen de hand ernaar uitsteken, en als het Zijn wil is, dan kunnen wij voor de verzevenlijking van Zijn bedoelingen die elementen ook bedwingen. Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God was. En als er ooit een wonder is gebeurd in de geschiedenis der mensheid, dan is het wel deze Kerk, die op aarde haar huidige grootheid heeft bereikt...⁴

Onlangs werd mij als lid van het algemeen bestuur van de zondagsschool opgedragen de ringen van Nieuw-Zeeland te gaan bezoeken. Terwijl ik daar was, informeerde ik naar die jongen wiens ogen waren genezen door een zegen die hem door ouderling Cowley was gegeven. Er werd mij gezegd dat zijn zuster in Hamilton woonde. Ik nam telefonisch contact met haar op en vroeg:

„Woont uw broer op het ogenblik ook in Nieuw-Zeeland, ik bedoel degene die door een zegen van president Cowley ziende is geworden?”

„Welzeker,” gaf ze ten antwoord. „Die woont nu in Wellington. Als u die ring bezoekt zal hij waarschijnlijk wel in de vergaderingen aanwezig zijn. Hij is heel actief in de Kerk.”

Het bleek mij dat Raha inderdaad heel actief was. Elke neiging tot kwajongensstreken die hij eerder had gehad was reeds lang geweken om plaats te maken voor een meer bezadigd wordende, vriendelijke persoonlijkheid. Hij zei dat hij van zijn genezing had vernomen uit getuigenissen die hij de heiligen over hem had horen geven. Verder vertelde hij: „Ik nam er niet veel notitie van totdat ik een jaar of zestien was.” Daarop deed hij deze eenvoudige, onduidelijkzinnige uitspraak: „Ik heb een getuigenis van de Kerk en ik zou er graag meer van willen leren.”

Deze jongeman is een levend getuigenis voor de macht van het priesterschap. Toen ouderling Cowley, die destijds lid van de Raad der Twaalven was, in de algemene conferentie van 1949 verslag over deze belevenis uitbracht, maakte hij daarbij de volgende opmerkingen over zijn eigen gevoelen op het moment dat men hem vroeg de Heer om een zegen te bidden en dat kind zijn gezichtsvermogen te geven.

„Ik was ontzet. Ik betwijfelde of ik het zou kunnen, maar ik wist dat in het wezen van die Polynesiër (Raha's vader)

het simpele geloof van een kind was, een geloof dat niet werd verduisterd door psychologische overwegingen of enige menselijke geleerdheid, maar een eenvoudig vertrouwen in God en in de beloften die Hij door middel van Zijn Zoon Jezus Christus had gedaan. Ik gaf dat kind dus zijn naam, en tenslotte wist ik voldoende moed bij elkaar te schrapen om hem tevens te zegenen met gezichtsvermogen." 5

Deze woorden van ouderling Cowley ontroeren mij tot in 't diepste van mijn hart nu ik terugdenk aan mijn eigen bezoek

aan Nieuw-Zeeland en aan mijn ontmoeting met Raha Wineera, wiens heldere ogen in de mijne keken terwijl hij zei: „Ik heb een getuigenis van de Kerk en zou er graag meer van willen weten.“

- 1 Lorin G. Wheelwright, hoofd van de faculteit der schone kunsten en communicatiemiddelen aan de Brigham Young Universiteit.
- 2 Matthew Cowley (1897—1953), lid van de Raad der Twaalven.
- 3 Matthew Cowley, *Matthew Cowley Speaks* (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1960), pag. 238.
- 4 Matthew Cowley, *ibidem*, blz. 247-248.
- 5 Matthew Cowley, *ibidem*, blz. 5.

Broeder Bennett en president Dalebout veroorloven zich voor de kapel in Groningen een korte onderbreking van hun drukbezette programma.

Ouderling William H. Bennett bezocht de Nederlandse zending

De Nederlandse zending werd vereerd met een bezoek van broeder Bennett, assistent van de Raad der Twaalven en belast met het toezicht op de Nederlandse zending. Hij kwam op 14 maart in Nederland aan na eerst een rondgang in Zuid-Afrika gemaakt te hebben. Broeder Bennett was al vanaf 15 februari onderweg en vloog op 24 maart vanuit Nederland weer terug naar Salt Lake City.

Tijdens zijn rondgang in onze zending sprak broeder Bennett tot de leden in Groningen, Heerlen, Antwerpen, Apeldoorn, Amersfoort en Alkmaar. De kapellen van Amersfoort en Alkmaar die door de leden waren schoongemaakt, geschilderd en opgeknapt, werden op 21 maart ingewijd.

Broeder Bennett was vol lof over de geest die sprak uit de getuigenissen van hen die gevraagd werden hun getuigenis te geven. In het bijzonder had hij waardering voor de wijze waarop de leden van de gemeenten Amersfoort en Alkmaar hun gebouwen hadden voorbereid op de inwijding.

Elder Grietus Streuper,
England East Mission
50 Princes Gate,
Exhibition Road
London, S. W. 7
Engeland

Elder Budde Gout,
Austria Mission
Fuertganggasse 4
1190 Wien, Oostenrijk

Geroepen als zending

Afgelopen 21 februari 1971 namen in de avondmaalsvergadering van de gemeente Groningen twee jonge broeders afscheid. Elder **Grietus Streuper** en elder **Budde Gout** waren waardig bevonden om de Heer in de komende twee jaren als zending te dienen. Elder Streuper is naar het zendingsgebied in Oost-Engeland ge-

roepen en elder Gout naar de zending in Oostenrijk.

Beide jonge broeders zijn erg actief geweest in de Groninger gemeente en hebben op velerlei wijze dienst gedaan. We zijn ervan overtuigd dat zij goede zendingen zullen worden en wij wensen hen Gods beste zegen toe. We hopen dat u allen de gelegenheid te baat zult nemen hen gedurende hun arbeid in het zendingsveld te schrijven.

Hier spreekt broeder Bennett tot de leden van de gemeente Alkmaar, vlak voor de inwijding. Het waren voor alle aanwezigen inspirerende momenten.

Broeder Bennett tijdens de inwijding van de kapel in Amersfoort. De toespraak en het inwijdingsgebed werden vertaald door broeder De Jager.

AANGEKOMEN:

Boot, Robert
Orem (Utah)

Greeff, Mildred,
Salt Lake City (Utah)

Gunter, Gordon,
Pocatello (Idaho)

Hawkes, Leonard,
Brigham City (Utah)

Manning, John Alma,
Boise (Idaho)

Pfister, Klaus,
Salt Lake City (Utah)

Reck, Ronald L.,
Moallia (Oregon)

Rogers, Brent David,
Oak City (Utah)

Sherwood, Stephen E.,
Chino Valley (Arizona)

Smith, Robert B.,
Brigham City (Utah)

Varley, Douglas C.,
Santa Barbara (Calif.)

Visser, Lyne M.,
Sandy (Utah)

VERTROKKEN:

Cope, David R.,
Springville (Utah)

Helgesen, Jack C.,
Ogden (Utah)

Rauch, Randall H.,
Calgary (Alberta) Canada

Smith, Lanny R.,
Salt Lake City (Utah)

Robinson, Brent T.,
Idaho Falls (Idaho)

Harward, Byron L.,
Provo (Utah)

Barrett, Brett K.,
Bellevue (Washington)

Purser, Eugene L.,
Roy (Utah)

Smart, Don Z.,
Salt Lake City (Utah)

Vincent, Lawrence P.,
Aurora (Colorado)

Kirkman, Lynn D.,
West Point (Utah)

Braithwaite, Dale E.,
Torrance (California)

Kennard, Roger B.,
Farmington (Utah)

Loveless, Earl C.,
Pocatello (Idaho)

Barton, DeLynn C.,
Orderville (Utah)

Stewart, Quentin K.,
Poway (California)

Webster, Bart E.,
Rexburg (Idaho)

Taylor, Kelly H.,
Morgan (Utah)

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE RING HOLLAND

Gedoopt in de Nederlandse zending

American Serviceman's Branch

Burk, Dan Leroy, 26 oktober 1970

Amersfoort

Marshall, Alexander David, 9 december 1970

van den Ham, Hans, 10 februari 1971

van den Ham-Gouw, Cornelia Hendrika, 10 februari 1971

Antwerpen

Verheyen, Louis Hubert Jean, 19 februari 1971

Apeldoorn

Steenstra, Alex, 29 januari 1971

Wowor, Michael, 29 januari 1971

Wowor-Husniyah, Ninin, 29 januari 1971

Arnhem

Kool, Johannes, 29 januari 1971

Den Helder

van Dam, Hendrik, 12 februari 1971

van Dam, Anton Gerrit, 12 februari 1971

Utrecht

Dongen, Nolda Irene Susanna, 6 januari 1971

Zeist

van Driel, Wilhelmus, 10 februari 1971

Zwolle

Ziesel, Albert Philip, 8 januari 1971

Ziesel-de Kruijf, Hendrika, 8 januari 1971

Gedoopt in de ring Holland

Schiedam-Vlaardingen

Brouwer, Hordijk Trijntje, 19 februari 1971

Verhoging en ordening in het priesterschap

Almelo

Brandenburg, Robert E., diaken, 14 juni 1970

Langejans, Albert Willem, ouderling, 25 oktober 1970

Roesink, Hendrikus M. J., diaken, 10 mei 1970

Ape'doorn

Kloosterboer, Gerrit Roelof, diaken, 17 januari 1971

Haarlem

Peters, Jan, diaken, 10 januari 1971

Herrebrugh, Andries M. C., priester, 14 juni 1970

Utrecht

Gäbel, Hendrik Wilhelm, leraar, 3 januari 1971

Gouda

Snellen van Vollenhoven, Henrich, ouderling, 27 sept. 1970

Vlaardingen

Henderickx, P. J., leraar, 22 november 1970

Kluit, L. A., leraar, 23 augustus 1970

Rodenburg, J., diaken, 22 november 1970

Zuidgeest, J., diaken, 13 september 1970

Geboren

American Serviceman's Branch

Edwards, Michael Lee, 28 augustus 1970

Merritt, William Edger, 6 augustus 1970

Gezegend

American Serviceman's Branch

Edwards, Michael Lee, 6 december 1970

Heerlen

Larson, Laura Jean, 6 december 1970

Nijmegen

van Leeuwen, Werner, 2 januari 1971

Vlaardingen

Broekharst, M. A. D., 29 november 1970

Overleden

Arnhem

Portier-Constantijn, Caroline, 28 november 1970

Haarlem

Koster, Adrianus, 19 januari 1971

Groningen

Goedhart, Lammert, 2 januari 1971

Nijmegen

Leenders, Gerardus Hubertus, 13 januari 1971

Vlaardingen

van Luik-Gardenier, L., 11 december 1970

van der Werff-Schij J. E., 18 december 1970

Zeist

Polis, Arie, 9 november 1970

Mutaties in de Nederlandse zending

Gemeente Antwerpen

Troffaes, Jozef E. E., gemeentepresident

Dedecker, eerste raadgever

de Brie, tweede raadgever

District Eindhoven

Bostelaar, C. P., eerste raadgever

Stolp, Poul, tweede raadgever en secretaris

Gemeente Utrecht

Chardon, tweede raadgever

Prestatiecertificaten van de Aäronische priesterschap

Ieder jaar worden er prestatiecertificaten uitgereikt aan minderjarige Aäronische priesterschapdragers die aan bepaalde eisen betreffende bezoek aan priesterschapvergaderingen, avondmaalsvergaderingen, OOV-vergaderingen, prestaties op het gebied van toespraken, huisonderwijs enz. hebben voldaan.

Prestatiecertificaten over 1970 konden worden uitgereikt aan:

F. Brandenburg, P. Brandenburg, D. Bran-

denburg, A. Safic, F. Heijdemann (allen uit Almelo);

G. Lenders, J.-P. Lenders, G. Wins (allen Antwerpen);

E. W. Feith, E. E. Feith, M. E. de Jong, J. W. Vels (allen Apeldoorn);

F. P. Looy, B. Westerhoff (allen Arnhem);

R. A. de Ceuninck van Capelle, P. E. de Ceuninck van Capelle, H. R. de Ceuninck van Capelle, A. Kabel, J. Kabel.

Van harte gefeliciteerd!

Zelfonderzoek

DOOR OUDERLING RICHARD L. EVANS

Ouderling Richard L. Evans
van de Raad der Twaalven
Hoofdredacteur van de „Era“ (1936—1949) en
redacteur (1950—1970)

Er bestaat een spreekwoord dat zegt: „Hecht geen geloof aan praatjes uit de mond van een vijand.“ Misschien kunnen we echter wel geloof hechten aan hetgeen we bij zelfonderzoek in ons eigen hart ontdekken. Laten we daarom eens wat aan zelfonderzoek doen aan de hand van een aantal onderwerpen, en ons in gemoede afvragen: als je iemand zou moeten kiezen waarin je je vertrouwen moest stellen, zou je dan jezelf dat vertrouwen kunnen schenken? Zou je graag jezelf willen tegenkomen als je in de zorgen zat? Zou je aan je eigen genade of ongenade overgeleverd willen zijn? Als andere mensen hun woonhuizen, hun schuren of hun bankgebouwen eens niet op slot deden, zou je dan wel eens ergens binnenlopen terwijl je wist dat je daar het recht niet toe had? Als er eens geen rekeningen of boekhoudsystemen bestonden, geen rechtbanken, geen gevangenissen, geen schande — zou je dan ooit iets wegnemen terwijl je wist dat je er geen recht op had? Zou je iemand die niet veel in te brengen had even eerlijk dienen als een invloedrijk man? Zou je iemand een even billijke prijs betalen voor iets wat hij gedwongen was te verkopen als voor iets wat hij niet behoefde te verkopen? Zou je een mondelinge overeenkomst eerlijk nakomen alsof het een schriftelijke was? Als je een verloren voorwerp zou vinden waarvan niemand anders ooit te weten kon komen dat je het gevonden had, zou je dan proberen het aan de verliezer terug te bezorgen, of zou je het in je eigen zak steken? Zou je het bij een kwestie van goed en kwaad met je geweten op een akkoordje gooien? Spreek je even goed over je vrienden als ze niet in de buurt zijn als wanneer ze er wel bij zijn? Als je een fout zou maken, zou je het dan toegeven, of zou je beweren dat je gelijk had, ook al wist je dat je ongelijk had? Kan men je evenzeer vertrouwen als je van huis bent als in een bekende omgeving? Meen je dat de maatschappij verplicht is je te onderhouden, of weet je best dat je zelf moet werken voor wat je hebben wilt? Span je je ernstig in om je werk te verbeteren? Probeer je je zo goed mogelijk van je taak te kwijten, of heb je maar wat rondgelummeld uit angst dat je je te druk zou maken? Zou je jezelf in dienst willen nemen? Zou je graag voor jezelf willen werken? Als je je eigen compagnon in zaken was, zou je jezelf dan vertrouwen kunnen?

Laten wij de zaken nog eens omgekeerd bekijken: zou je graag voor jezelf willen werken? Zou je graag met jezelf willen leven? Het is weliswaar een hard gelag deze vragen te moeten beantwoorden, dat geef ik toe. Maar het is toch wel eens goed onszelf binnenste buiten te keren en even eerlijk en onbevangen naar onszelf te kijken alsof wij iemand anders waren.

○